புகழ் மலர்கள்

பாரதிதாசன்

செல்வி
பதிப்பகம்
காரைக்குடி

பூம்புகார் பிரசுரம்
109, மன்னார்சாமிகோவில் தெரு,
சென்னை–600 013.

விலை ரூ. 4-50

பூம்புகார் வெளியீடு எண்: 72

முதல் பதிப்பு: ஏப்பிரல், 1978.

அச்சிட்டவர்கள்: நாதன் & கோ, சென்னை-600042.

பதிப்புரை

எல்லோராலும் புகழப்பெறும் ஒருவரால் புகழ்ப் பெறுவதே உண்மையான புகழ்.

உண்மையான புகழ் தற்செயலாக வருவதில்லை. புகழ் வாழ்க்கைக்கு அப்பாலும் நிற்கும். புகழ்—கல்வி, வீரம், கொடை, அருளாண்மையால் வருவது. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக என்பார் வள்ளுவர்.

மனிதர்கள் தத்தம் திறமையால் புகழேந்திகளாக விளங்குகிறார்கள். நற்செயலும், நல்லொழுக்கமும், நற்சிந்தனையும் உடையவர்க்கே வரலாறு புகழ் மலர் களைத் தூவுறகிது; புகழேங்கிகட்கன்று.

மனித சமுதாயத்தின் நன்மையை நாடி மன்பதைக் குழைத்த மாண்பானவர்களைப் பாவேந்தர் மறவாமல் அப்போதைக்கப்போது புகழ்ந்தேத்தினார். பாட்டிலே அவர்தம் பெய்ரை நிலைநாட்டினார். உலகுக்கு அருமை பெருமைகளைக் காட்டினார். தேயாப் புகழை செந்தமிழிலக்கியத்தில் கூட்டினார்.

பாவேந்தரின் நெஞ்சக் காவனத்தில் உண்மை ஒளியும் அன்புத் தென்றலும், தொண்டின் தேனீக் களும் கலந்துறவாடிய போதெல்லாம் தமிழ் மணமலர்

களாக அலர்ந்து மலர்ந்து சிலிர்த்தவையே இந்தப் புகழ் மலர்கள.

உரக்கப் புகழ்வதிலே பாவேந்தருக்கு நிகரில்லை. அதன் எதிர் நிலையிலும் அப்படித்தான். பாவேந்தரின் புகழ்மலர்கள் உலக இலக்கியக் காவனத்தில் என்றும் மலர்ந்து மணம் வீசிக் கொண்டிருப்பவை.

இவற்றைத் தொகுத்திந்தவர் தோழர் த. கோவேந்தன்; அவர்கட்கும், நூலை வெளியிட உரிமையீந்த பாவேந்தர் குடும்பத்தினருக்கும் மிக்க நன்றி.

தமிழர் பயன்றுபெறுக.

—பூம்புகார் பிரசுரம்

91/4

வாட்டம் போக்கும் வாடா மலர்கள்

நெடுக் தொலைவுக்குப் பார்வையைச் செலுத்தும் அவரின் கூரிய விழிகள்; நேர்மைக்குப் புறம்பானதைக் கண்டுவிட்டால் நறுக்கி விட்ட அவரின்மீசை துடிக்கும்; பதை பதைக்கும் அவரின் நெஞ்சும், அங்கே இனிய மண மலர்கள் சில அவ்வப்போது பூக்கத் தவராது!

அந்த மலர்கள் உளமார்ந்த வாழ்த்தாக அமையும்.

முன் எப்போதோ அவரின் தாக்குதலுக்கு உள்ளானவர்களும் கூட வேறொருகால் பாரட்டுப் பன்னீரையும் பெற முடிந்திருக்கிறது.

1942 ஆம் ஆண்டில், புதுவைக்கு வந்த முதுபெரும் எழுத்தாளர் ஏ.கே.செட்டியார், பாவேந்தரை நேர் கண்டு உரையாடிச் சென்னை 'சக்தி' இதழில் வெளியிட்டார்.

அவர் கேட்டார்:

தமிழ்மொழி அபிவிருத்தி சம்பந்தமாக என்ன செய்ய வேண்டும்?

கேள்வி: அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை இந்தக் குறையைப் பூர்த்தி செய்யவில்லையே?

பாவேந்தர்: ''இல்லை. அண்ணுமலை சர்வகலாசாலை வகுப்புப் பூசல்களை வளர்த்து வருகின்றது. இதற்கு மறைவான காரணம் எனக்குத் தெரியவில்லை.''

இருட்டாக இருந்த ஒரு பகுதியைப் பற்றி வெளிச் சமாகத்தம் கருத்தை அக் காலத்தில் சொன்னவர், பற்பலஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் வெள்ளிவிழா மலருக்கு எழுதிய பாடலில் தேனூற்று எனப் பாடுகிருர் என்ருல், அவருடைய கூர் விழிகள் எப்படி நுணுகி நோக்கி வந்திருக்கின்றது என்பதை நாம் கண்டு கொள்ள முடிகிறது. அதன்பின்அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வளர்ச்சி தம் கருத்துக்கு இயைந்த போக்கில் மாறி வந்துவிட்டதை உணர்ந்து பாராட்டி மகிழ்கிருர்.

தனியொருவராய் இருந்தாலும், நிறுவனமாக இருந்தாலும், ஏதேனுமோர் இயக்கமானுலும் தமிழர் நலனுக்குக் குன்றிமணி அளவு, தொண்டு புரிந்து விட்டால், முன்பு இடிக்குரலில் கண்டித்த அதே நெஞ்சம் குளிர் மழையைக் கொட்டிப் பாராட்டும்.

இது அவருள் ஊறிய பாங்கு. நாளேடு தொடுக்கும் செய்தியானுலும், நல்லது புரிந்தமைக்குத் தாம் நடத்தும் ஏட்டில் புகழ்க் குறிப்பை வெளியிட்டு விடுவார்.

தமிழன் மேன்மைக்குத் தினையளவு தொண்டு புரிந்தவர்க்கு, தமிழ்ச் சொல்மலர் எடுத்துப் புகழாரம் தொடுத்து விடுவார்.

மாணவப் பருவம் முதல் பகுத்தறிவு இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் பாடுபட்ட எஸ்.வி. லிங்கத்தை வாழ்த்தியவாய் அவருடையது; புகழ் பெற்ற நாளி தழின் வளர்ச்சிக்கு உழைத்து வந்த டி.எஸ்.

சொக்கலிங்கமும், அதனின்று விலகிய போது 'தமிழனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை!' என்று ஊக்கதை அளிக்கத் தவறியதில்லை.

இப்படி எத்தனையோ!

புகழ் மலர்கள்—புரட்சிக் கவிஞரின் நெஞ்சப் பூங்காவில் முகிழ்ந்தவை; வாடாத இந்தப் பாமலர்கள் நம் வாட்டதைப் போக்கும் அன்றோ?

எங்கெங்கோ பூத்துக்கிடந்த மலர்களை எடுத்துத் தொடுத்துக் கொடுத்த பூம்புகார் பிரசுரம் வாழ்கவென எல்லோரும் வாழ்த்தத்தான் வேண்டும். எமது பணிக்கு வரவேற்பு நல்கிவரும் தமிழ் நெஞ்சங்கட்கு நன்றி.

16.3.78
புதுச்சேரி

—மன்னர் மன்னன்.

பாவேந்தர் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள்

1891 — ஏப்ரல் 9, புதன் இரவு 10.15 மணிக்குப் புதுவையில் சுப்புரத்தினம் பிறந்தார். தந்தை கனகசபை தாய், இலக்குமி. உடன் பிறந்தோர்; தமையன் சுப்பராயன், தமக்கை சிவகாம சுந்தரி, தங்கை இராசாம்பாள்.

1895 — ஆசிரியர் திருப்புளிசாமி அய்யாவிடம் தொடக்கக் கல்வி. ஆறும் வயதிலேயே பாடல் புனையும் ஆற்றல் பெற்றார். பாட்டிசைப்பதிலும் நடிப்பதிலும் ஊரில் நற்பெயர் பெற்றார். பத்தாம் வயதிலேயே சுப்புரத்தினத்தைப் பெற்றதால் புகழ் பெற்றது புதுவை.

1908 — புதுவை அருகில் உள்ள சாரம் முதுபெரும் புலவர் (மகாவித்துவான்) பு.அ. பெரியசாமியிடமும், பின்னர் பெரும்புலவர் பங்காரு பத்தரிடமும், தமிழ் இலக்கண-இலக்கியங்களையும், சித்தாந்த வேதாந்தப் பாடங்களையும் கசடறக் கற்றார். மாநிலத்திலேயே முதல் மாணவராகச் சிறப்புற்றார். புலவர் சுப்பு ரத்தினத்தை, வேணு (வல்லூறு) நாயகர் வீட்டுத் திருமணத்தில் பாரதியார் காணும் பேறு பெற்றார். பாரதியாரின் தேர்வுத் 'தராசி'ல் நின்றார், வென்றார். நட்பு முற்றியது; பாரதியார்க்கிருந்த இலக்கண-இலக்கிய அறியாமை இருள் வற்றியது; பாரதியாரின் எளிய தமிழ், புலமைமிடுக்கேறியசுப்புரத்தினத்தைப்பற்றியது.

1909 — கல்வி அதிகாரி கையார் உதவியால், கரைக்கால் சார்ந்த நிரவியில் ஆசிரியப் பணி ஏற்றல்.

1910 — வ.உ.சி.யின் நாட்டு விடுதலை ஆர்வத்தால் கனிந்திருந்த புலவர் — பாரதியார், வ.வே.சு, டாக்டர் வரதராசலு, அரவிந்தர் போன்றோர்க்குப் புகலி

டம் அளித்தல். தம் பெற்றோர்க்குத் தெரியாமல் மேல் துண்டில், வடித்த சோறு கொடுத்தல். ஓரோர் அமையங்களில் செலவுக்குப் பணம் தருதல். காவல் நாய்களின் வேட்டையிலிருந்து தப்ப உதவல். பாரதியாரின் 'இந்தியா' ஏட்டை மறைமுகமாகப் பதிப்பித்துக் தருதல். ஆஷ் கலெக்டரைச் சுட்ட கைதுப்பாக்கி பாவேந்தர் அனுப்பியதே!

1916 — தந்தையார் (23-1-'16) இயற்கை எய்தல்.

1918 — பாரதியாருடன் மிக நெருங்கியப் பழக்கத்தால், சாதி, மதம் கருதா, தெளிந்த உறுதியான கருத்துகளால் ஈர்ப்புற்றுப் புலமைச் செருக்கும் மிடுக்கும் மிகுந்த நடையில் எழுதும் தேசிய, தெய்வப் பாடல்களைப் பழகு தமிழில் எழுதுதல். புதுவை தமிழக ஏடுகளில், புதுவை. கே.எஸ்.ஆர்;K.S.R.; கண்டெழுதுவோன், கிறுக்கன், கிண்டல்காரன் கே. எஸ். பாரதிதாஸன் என்ற பெயர்களில், பாடல், கதை கட்டுரை, மடல்கள் எழுதுதல். 10 ஆண்டுக் காலம் பாரதியார்க்கு உற்றுழி உதவியும் உறு பொருள் கொடுத்தும் தோழனாய் இருந்தார்.

1919 — திருபுவனையில் ஆசிரியராக இருக்கையில் பிரெஞ்சு அரசுக்கு எதிராகச் செயல்பட்டார் என்று குற்றம் சாட்டி $1\frac{1}{4}$ ஆண்டு சிறை பிடித்த அரசு, தவறுணர்ந்து விடுதலை செய்தது. வேலை நீக்க, வழக்கில் புலவர் வென்று மீண்டும் பணியில் சேர்தல்.

1920 — இந்திய விடுதலை அறப்போராட்டத்தில் பங்கேற்றல். புவனகிரி பெருமாத்தூர் பரதேசியார் மகள் பழனி அம்மையை மணத்தல். தம் தோளில் கதர்த் துணியைச் சுமந்து தெருத்தெருவாய் விற்றல்.

1921 — செப்டம்பர் 19—தலைமகள் சரசுவதி பிறப்பு, (12-9-21) பாரதியார் மறைவு.

1922 — K. S. பாரதிதாஸன் என்ற புனைபெயரைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தி, தேச சேவகன், துய்ப்ளேச்சு, புதுவை கலைமகள், தேசோபகாரி, தேசபக்தன், ஆனந்தபோதினி, சுதேச

மித்திரன் ஆகிய இதழ்களில் தொடர்ந்து பாடல், கட்டுரை, கதைகள் எழுதல்.

1924 — சோவியத்து நாட்டு மாவீரர் இலெனின் இழப்பிற்குப் பாடல்.

1926 — **ஸ்ரீ மயிலம் சுப்ரமணியர் துதியமுது**—நூலால் சிந்துக்குத் தந்தையாதல்.

1928 — நவம்பர்-3, கோபதி (மன்னர்மன்னர்) பிறப்பு, தன்மான (சுயமரியாதை) இயக்கத்தில் பெரியார் ஈ. வே ராவுடன் இணைதல், தாமும் தம் குடும்பமும் பகுத்தறிவுக் கொள்கையை மேற்கொளல், குடும்பத் திருமணங்களில் தாலியைத் தவிர்த்தல்.

1929 — 'குடியரசு', 'பகுத்தறிவு' ஏடுகளில், பாடல், கட்டுரை,கதை எழுதுதல்; குடும்பக் க்ட்டுப்பாடுபற்றி இந்தியாவிலே பாட்டெழுதிய முதல் பாவலர் என்ற சிறப்புப் பெறல்.

1930 — பாரதி, புதுவை வருகைக்கு முன்னும் பின்னும் பாடிய, **சிறுவர் சிறுமியர் தேசிய கீதம், தொண்டர் நடைப்பாட்டு, கதர் இராட்டினப் பாட்டு** நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டன. தொடர்ந்து **சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்; தாழ்த்தப்பட்டார் சமத்துவப் பாட்டு** நூல்களை ம. நோயேல் வெளியிடல். டிசம்பர் 10-ல் 'புதுவை முரசு' கிழமை ஏட்டின் ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றல்.

1931 — 'புதுவை முரசு' (6-1-31) ஏட்டில் செவ்வாய் உலக யாத்திரை - கட்டுரை வரைதல். **சுயமரியாதைச்சுடர்** என்ற 10 பாடல்களைக் கொண்ட நூலைக் கிண்டற்காரன் என்ற பெயரில் வெளியிடல் (குத்தூசி குருசாமிக்கு இந்நூல் படைப்பு) 18-8-31 இரண்டாம் மகள் வசந்தா (வேனில்) பிறப்பு. பள்ளி ஆண்டு விழாவில் 'சிந்தாமணி' என்ற முத்தமிழ் நாடகம் எழுதி இயக்குதல்.

1932 — **வாரிவயலார் வரலாறு அல்லது கெடுவான் கேடு நினைப்பான்**—புதினம் வெளியிடல். வெளியார் நாடகங்கட்கும், தன்மான, பொதுவுடைமைக் கூட்டங்களுக்கும் பாட்டெழுதித் தருதல்.

1933 — மா. சிங்காரவேலர் தலைமையில் சென்னை ஓயிட்சு நினைவுக் கட்டடத்தில் (31-1-33) நடந்த நாத்திகர் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு வருகைப் பதிவேட்டில் 'நான் ஒரு நிரந்தமான நாத்திகன்' என்று எழுதி கையெழுத்திடல். மூன்றும் மகள் ரமணிபிறப்பு.

1934 — மாமல்லபுரத்திற்கு முழுநிலா இரவில் தோழர் ப. ஜீவானந்தம், குருசாமி, குஞ்சிதம், நயினா சுப்பிரமணியம், மயிலை, சீனிவேங்கடசாமி, மாயூரம் நடராசன், சாமி சிதம்பரனார், எஸ். வி. இலிங்கம், நாரண துரைக்கண்ணனுடன் படகில் செல்லல்; 'மகாபலிபுரச் செலவு'—பாடல் பிறந்தது. 9–9-34-ல் இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன் நாடகம் பெரியார் தலைமையில் நடைபெறல். (குருசாமி இரணியன்-திருவாசகமணி கே. எம். பாலசுப்பிரமணியம்—பிரகலாதன்)

1935 — இந்தியாவில் முதல் பாட்டேடான-'ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி கவிதா மண்டலம்' தொடக்கம். இதற்கு உறுதுணையாக இருந்தவர் எஸ். ஆர். சுப்பிரமணியம் (சர்வோதயத் தலைவர்).

1936 — பெங்களூரில் பதினான்கு நாள் தங்கி (1-4-36) 'தேசிங்குராஜன்' வரலாற்றை அட்சின்சு குழுமத்தார்க்கு 'ஹிஸ் மாஸ்டர்ஸ் வாய்ஸ்' இசைத் தட்டுகளைப் பதித்தல்.

1937 — **புரட்சிக்கவி**-குறுங்காவியம் வெளியிடல். 'பாலாமணி அல்லது பக்காத் திருடன்' திரைப்படத்திற்குக் கதை, உரையாடல், பாடல் எழுதுதல். இதில் நடித்தவர்கள்: தி. க. சண்முகம் உடன் பிறந்தோர் அனைவரும்.

1938 — **பாரதிதாசன் கவிதைகள்** முதல் தொகுதியைக் குத்தூசி குருசாமி, குஞ்சிதம் குருசாமி வெளியிட்டனர். பொருளுதவி செய்தவர் கடலூர் தி. கி. நாராயணசாமி (நாயுடு). தமிழிலக்கியத்திலேயே பெரும் புரட்சியை உண்டாக்கியதால், பெரியார், "தன்மான இயக்கத்தின் ஒப்பற்ற பாவலர்" என்று பாராட்டினார், டாக்டர்,

மாசிலாமணியார் நடத்திய 'தமிழரசு' இதழில் தொடர்ந்து எழுதுதல். **தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்** என்ற பாடலை அச்சுக் கோத்தவர் பின்னாளில் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் 'விந்தன்'

1939 — 'கவி காளமேகம்'—திரைப்படத்திற்குக் கதை—உரையாடல் பாடல் எழுதுதல். **இரணியன் அல்லது இணையற்ற வீரன்** நூல் வடிவில் வருதல்.

1941 — **எதிர்பாராத முத்தம்**—காவியம், காஞ்சி பொன்னப்பாவால் வானம்பாடி நூற்பதிப்புக் கழகத்தில் வெளியிடல். இதற்கு மேலட்டை ஓவியம் இராய் சௌத்திரி.

1942 — **குடும்ப விளக்கு** I வெளியிடல். இந்தியப் போராட்ட எழுச்சியை மறைமுகமாக ஊக்குவித்தல். இரண்டாம் உலகப்போரை—இட்லரை எதிர்த்தல்.

1943 — **பாண்டியன் பரிசு**—காவியம் வெளியிடல்.

1944 — பெரியார் முன்னிலையில் தலைமகள் சரஸ்வதி திருமணம். மணமகன் புலவர் கண்ணப்பர். 'இன்ப இரவு' (புரட்சிக்கவி) முத்தமிழ் நாடகம் அரங்கேற்றம். **இருண்ட வீடு, காதல் நினைவுகள், நல்ல தீர்ப்பு**, (நாடகம்) **அழகின் சிரிப்பு** ஆகிய நூல்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் வெளியிடல். 'சதிசுலோசனா' என்ற திரைப்படத்திற்குக் கதை, உரையாடல், பாட்டு எழுதுதல் **குடும்ப விளக்கு**II வெளியிடல், செட்டி நாடு முழுவதும் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் நடத்திப் பகுத்தறிவு இயக்கத்தை காலூன்றச் செய்தல். கலைவாணர் என். எஸ். கேவுக்காக 'எதிர்பாராத முத்தம்'—நாடகமாகத் தீட்டித் தருதல். 'கற்கண்டு' 'பொறுமை கடலினும் பெரிது' எள்ளல் நூல் வெளியிடல்

1945 — புதுவை, 95 பெருமாள் கோயில் தெரு வீட்டை வாங்குதல். **தமிழியக்கம்** (ஒரே இரவில் எழுதியது) **எது இசை** நூல்கள் வெளியிடல்.

1946 — 'முல்லை' இதழ் தொடங்கப்பட்டது. அமைதி—ஊமை நாடகம் வெளியிடல். (29-7-46)பாவேந்தர் 'புரட்சிக்கவி' என்று போற்றப்பட்டு ரூ. 25000—கொண்ட பொற்கிழியை, நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் தலைமையில் பொன்னுடை போர்த்தி, அறிஞர் அண்ணா திரட்டித் தந்தார். தமிழகப் பேரறிஞர்கள் அனைவரும் வாழ்த்திப் பேசினர். 8-11-46-ல் முப்பத்தேழாண்டு, தமிழாசிரியர் பணிக்குப்பின் பள்ளியிலிருந்து ஓய்வு பெறுதல்.

1947 — புதுக் கோட்டையிலிருந்து குயில் 1. 2. மாத வெளியீடு. 'சௌமியன்' நாடக நூல், பாரதிதாசன் ஆத்திசூடி வெளியிடுதல். சென்னையில் 'குயில்'; 'ஆயிரம்தலைவாங்கி அபூர்வ சிந்தாமணி திரைப்படக்கதை, உரையாடல், பாட்டு திட்டல். இசையமுது வெளியிடல்: புதுவையிலிருந்து 'குயில்' இதழ் ஆசிரியர்—வெளியிடுபவர். கவிஞர் பேசுகிறார் சொற்பொழிவு நூல்.

1948 — காதலா கடமைா? காவியம்; முல்லைக்காடு, இந்தி எதிர்ப்புப் பாடல்கள், படித்த பெண்கள் (உரை நாடகம்) கடல் மேற்குமிழிகள் காவியம்; குடும்ப விளக்குIII; திராவிடர் திருப்பாடல், அகத்தியன் விட்ட புதுக்கரடி நூல் வெளியிடல், 'குயில்' மாத ஏட்டிற்குத் தடை; நாளேடாக்கல்.

1949 — பாரதிதாசன் கவிதைகள் 2 ஆம் தொகுதி; சேர தாண்டவம் (முத்தமிழ் நாடகம்) தமிழச்சியின் கத்தி காவியம், ஏற்ற பாட்டு, வெளியிடல்.

1950 — குடும்ப விளக்கு IV; குடும்ப விளக்கு V வெளியிடல்.

1951 — செப்டப்பர் 15 ல் வேனில் (வசந்தா தண்டபாணி திருமணம். அமிழ்து எது?—கழைக் கூத்தியின் காதல்-வெளியிடல்.

1952 — 'வளையாபதி' திரைப்படம் கதை, உரையாடல் பாட்டு. இசையமுது இரண்டாம் தொகுதி வெளியிடல்.

1954 — **பொங்கல் வாழ்த்துக் குவியல்;** வெளிவரல்; குளித்தலையில் ஆட்சிமொழிக் குழுவிற்குத் தலைமை ஏற்றல். 7-2-1954 மூன்றும் மகள் ரமணி சிவசுப்ரமணியம் திருமணம்.

1955 — புதுவைச் சட்டமன்றத் தேர்தலில் வெற்றியுற்று அவைத் தலைமை ஏற்றல். சூன் 6-ல் மன்னர் மன்னன் — மைசூர். வீ. சாவித்திரி திருமணம் கோவை. அ. அய்யாமுத்து தலைமை. **பாரதி தாசன் கதைகள், பாரதிதாசன் கவிதைகள்** மூன்றும் தொகுதி வெளியிடல்.

1956 — **தேனருவி**—இசைப்பாடல்கள் வெளியிடல்.

1958 — **தாயின்மேல் ஆணை; இளைஞர் இலக்கியம்** வெளியிடல், தமிழகப் புலவா குழுவின் சிறப்புறுப் பினராதல், 'குயில்' கிழமை ஏடாக வெளி வருதல்.

1959 — **பாரதிதாசன்நாடகங்கள்; குறிஞ்சித் திட்டு** வெளியிடல், **பிசிராந்தையார்** முததமிழ் நாடகம் தொடர்தல்; 1-11–59 முதல், திருக்குறளுக்கு **வள்ளுவர் உள்ளம்** என்ற உரை விளக்கம் எழுது தல்.

1961 — சென்னைக்குக் குடிபெயர்தல். பாண்டியன் பரிசு—திரைப்படம் எடுக்கத் திட்டமிடல். செக் நாட்டு அறிஞர் பேரா. கமில் சுலபில் செக் மொழியில் பெயர்த்த பாவேந்தரின் பாடல்களைக் கொண்ட நூலைப் பெறுதல், ஜஸ்டிஸ். எஸ். மகராசன் நட்புறவு.

1962 — சென்னையில் மீண்டும் 'குயில்' கிழமை ஏடு. (15-4-62) அனைத்துலகக் கவிஞர் மன்றத் தோற்றம். **கண்ணகி புரட்சிக் காப்பியம், மணிமேகலை வெண்பா,** வெளியிடல். மூதறிஞர் இராசாசி தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் சார்பில் பொன்னுடை அணிவித்துக் கேடயம் வழங்கல்.

1963 — தோழர் ப. ஜீவானந்தம் மறைவு குறித்துப் 'புகழ் உடம்பிற்குப் புகழ்மாலை' பாடல் எழுதுதல். சீனப் படையெடுப்பை எதிர்த்து, அனைத்திந்திய மக்களை வீறு கொண்டெழப் பாடல்கள் எழுதுதல். **பன்மணித்திரள்** நூல் வெளியீடு. 72 ஆம் ஆண்டு பிறந்த நாள் விழா. வழக்கறிஞர் வி.பி. இராமன் தலைமையில் நடைபெற்றது. 'பாரதியார் வரலாறு' திரைப்படம் எடுக்கத் திட்டமிட்டு எழுதி முடித்தல். இராசிபுரத்தில் புலவர் அரங்கசாமி கூட்டிய கவிஞர்கள் மாநட்டில் தலைமை ஏற்றல்.

1964 — பாரதியார் வரலாற்றுத் திரைப்படத்திற்குத் தீவிர முயற்சி. பொது மருத்துவமனையில் ஏப்ரல் 21–ல் இயற்கை எய்தல். மறுநாள் புதுவை கடற் கரையில் உடல் அடக்கம். வாழ்ந்த காலம் 72 ஆண்டு 11 மாதம் 28நாள்.

1965 — ஏப்ரல் 21. புதுவை கடற்கரை சார்ந்த பாப்பம்மா கோயில் இடுகாட்டில் பாரதிதாசன் நினைவு மண்டபம், புதுவை நகராட்சியினரால் எழுப்பப் பட்டது.

1969 — தில்லி சாகித்ய அகாதமி–பிசிராந்தையார் நூல் தேர்ந்தெடுத்தல்.

1970 — மார்ச் கவிஞரின் 'பிசிராந்தையார்' நாடக நூலுக்கு சாகித்ய அகாதமி ரூ. 5000 பரிசு வழங்கியது. ஜனவரியில் மகள் ரமணி மறைவு.

1971 — ஏப்ரலில் 29 பாவேந்தரின் பிறந்தநாள் விழா. புதுவை அரசு விழாவாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. ஒவ்வோராண்டும் அரசு விழா நிகழ்கிறது. பாவேந்தர் வாழ்ந்த பெருமாள் கோயில் தெரு 95ஆம் எண் இல்லம் அரசுடைமையாயிற்று. அங்கே புரட்சிக் கவிஞர் நினைவு நூலகம்,-காட்சிக் கூடம் நடந்து வருகிறது.

1972— ஏப்ரல் 29. பாவேந்தரின் முழு உருவச்சிலை புதுவை அரசினரால் திறந்து வைக்கப் பெற்றது.

—**மன்னர் மன்னன்.**

அண்ணல் பெயர் வாழ்க!

எடுப்பு

பிறந்தவர் யாவரும் பெற்றறியாப் புகழ்
பெற்ற காந்தி அண்ணலைப் பிரிந்தோமே! உலகில்
(பிறந்தவர்)

உடன் எடுப்பு

இறந்தார் அண்ணல் எங்கணும் பிறந்தார்
ஈந்துவக்கும் அனைத்தும் உலகுக் கீந்தார்!
(பிறந்தவர்)

அடிகள்

அறிந்தோர் யாவரும் அறிஞர் என்றேத்தினர்
அருளே உருவென உலகினர் வாழ்த்தினர்,
திறந்தெறிந் தாங்கிலர் பிடிப்பையும் மாற்றினர்,
திருநாட் டுரிமைகண் டனைவரும் போற்றினர்!
(பிறந்தவர்)

மதவெறி தன்னலம் மறைந்திட உழைத்தார்,
மாபெரும் நிலை நோக்கி நாட்டினை அழைத்தார்!
உதவா வேற்றுமை அனைத்தையும் பழித்தார்,
உலகின் நினைவில்தன் பெயரைவைத் திழைத்தார்!
(பிறந்தவர்)

வாழிய காந்தி அண்ணலின் நினைவே
வாழிய வாழிய அன்னோர் பெயரே!
ஆழிசூழ் உலகில் அவர்கண்ட பாதை
அனைவரும் தொடர்க! இன்புற்று வாழ்க!
(பிறந்தவர்)

குயில் (1—4—48)

வாழ்க பெரியார்

வருக! வருக! வண்டமிழ் நாட்டின்
பெருகுசீர்த் தந்தையே பெரியாரே வருக!
சாதிக் காதரவு தரும்ஓர் ஏட்டினைத்
தீக்கிரை செய்க என்றது தீதென்று
திங்கள் ஆறு சிறையில் இட்டனர்.
அழிந்துகொண்டேவரும் நேருவின் அரசினர்
தீயர் தீர்ப்புக்கு மகிழ்ந்தீர் ஆயினும்,
உங்கள் உயிர்நிகர் அன்புத் தொண்டர்
நாலா யிரவவரைச் சிறையில் நசுக்கி
அவரில் எழுவரின் ஆவி குடித்ததை
எண்ணி எண்ணி இருந்த சிறையெலாம்
கண்ணீராக்கிக் கதறினீர், அதனையாம்
நினையா திருக்க முடிய வில்லை,
நினைதொறும் நெஞ்சு பொறுக்கவில்லை.
வருக ஐயா! நன்றே வருக!
நரிவடவர்க்கும் நமக்குமாம் தொடர்பைத்
திருகிப் புய்க்கச் சிலநாள் செல்லும்
வெட்டிப் பிரிக்க வேண்டும் நொடியில்!
இருநூ றுயிரம் பேர்கள் இங்குளோம்
நல்கும் திட்டப் படியே நடப்போம்!
உயிர் பெரிதன்று, பெரிதன் றுடைமை,
வெற்றி பெரிது! மனத்தில்
உற்றது வெல்க! தமிழ் நாடு வாழ்கவே!

குயில் (17--6—58)

அண்ணாமலை அரசு

தண்ணுறுத் தாயகம் ஒண்மை எய்த
அண்ணா மலைநகர் ஆக்கி, அண்ணாமலைப்
பல்கலைக்கழகம் பண்ணி, எண்ணிலா
நல்லா சிரியரை நயந்து பல்வகைத்
துறைதொறும் வகுப்பு நிறைவுற மாணவர்க்
கறிவு பெற வருகென அன்பழைப் பனுப்பிக்
கழகம் தனது காலெடுத் தூன்றி
நடக்கத் துவங்கிற்றென்ற நன்னிலை
அடைவித்தான் எழில் அண்ணாமலை அரசு!

அந்நிலை அந்நாள் பல்கலைக்கழகம்
அடைந்த தென்றால் அதற்குக் காரணம்
கனிந்த உள்ளத்துக் காவலன் கைப்பொருள்
இழப்பு மட்டுமா?
அண்ணலின் இடையறா
உழைப்பும் காரணம். தழைதமிழ் நாட்டில்
உடைமை உடலுழைப் பிரண்டும் உதவிய
கொடையிற் பெரிய கோமான் ஒருவனைக்
காட்டெனில் செட்டி நாட்டானைக் காட்டுவோம்!

காய்ப்பு நாளின்முன் காய்த்துப் பழுத்த மாந்
தோப்புப் போன்ற தூய்கழகத்தாய்
அதற்குள் எத்தனை ஆயிரம் அறிஞரை,
எத்தனை ஆயிரம் முத்தமிழ்ப் புலவரை
ஈன்று புரந்தந்தாள்! ஈடெடுப் பில்லா
எழுத்தாளர்களை—எத்தனை பேர்களை
அளித்தாள்!—பொருளின் பெற்றி ஆயுநர்
தமிழிசை வல்லுநர் அமிழ்தப் பாவலர்
இந்தா இந்தா—என்று தந்தாள்!

ஒரு நூற்ருண்டில் தரத்தகு பயனைக்
கால்நூற்ருண்டில் தந்தது கழகம்.

அதற்கு வையம் அடிநாள் விழிபெற்
வண்தமிழ் வழங்கியார் வழி வழி வந்த
பேராசிரியரைக் கழகம் பெற்றதும்
பாராசிரியர் புகழும் பண்புறு
சிபீ ராம சாமியை அடைந்ததும்
கன்றினை ஆவெனக் கழகத்தை ஓம்பும்
அறிஞன் முத்தையனை அண்ணலின் புதல்வனைப்
பெற்றதும் அன்ருே உற்ற காரணம்!

வயலும் ஏரும் மழையும் எருவும்
இருந்தும் என்ன செய்வேன் என்னுமோர்
ஏழைக்கு வித்த நெல் ஈந்தான் போல
அரசன் அண்ணுமலை, திரு நாட்டுக்குப்
பண்டைப் பெருமையும் பதியும் நிதியும்
இருந்தும் வருந்தும் நிலைமை எண்ணி
அறிவின் ஊற்றுத் திறந்தான்;அப்பெரு
நிறுவனம் வெல்க நீடுவாழியவே!

அண்ணுமலைப் புகழ் விண்ணென விரிக!
அன்னேன் மக்களும் சுற்றமும் மற்றும்
கழகம் காக்கும் கணக்காயர்களும் மாணவர் தாமும்
எழிலுறு சிபீ இராம சாமியும்
வாழிய பைந்தமிழ் நாடு!
வாழிய வாழிய வண்தமிழ் நன்றே!

தேனூற்றும் பூவில் தமிழூற்றும் வண்டுதிகழ்
பொதும்பர்
வானூற்று நண்ணுதில்லைக் கண் அண்ணுமலை
மன்னளித்த

ஆனூற்றுப் பாலின் அறிவூற்றிடும்பல்
கலைக்கழகம்
கால்நூற்றுண்டுங்கண்டு பல்லூழியுங்காண
வாழியவே!

குயில்

அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழக
25-ம் ஆண்டு வெள்ளி விழாவின்
வாழ்த்துப்பா.

நான் கண்ட அண்ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம்

ஒற்றைக்கால் மன்றம் கலைக்கழகம்! உள்ளிருந்தேன்
கற்கு மணிக் கோயில்கள் கண்டு மகிழ்—வுற்றேன், பின்
அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம் அன்றளித்தார்
எண்ணத்தை எண்ணினேன் நான்.

தஞ்செல்வம் எண்ணிய அண்ணலார் தண்ணருள் சேர்
நெஞ்சினில் நாட்டின் நிலைகண்டார் — பஞ்சம்
அலைக்கா தறிவு பெற அண்ணு மலைப்பல்
கலைக்கழகம் கண்டார் இனிது.

வழுத்தவும் வாழ்த்தவும் வண்டமிழர் நாப்பண்
பழுத்த பழமர மாக—இழைத்துயர்ந்த
அண்ணு மலையார் அறத்தை நொடிதோறும்
எண்ணும லாஇருக்குப் நாடு?

அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகக் கட்டடத்துக்
கெண்ணு யிரந்தொழில் வல்லவர் — நண்ணிஞர்
சுண்ணம்மரம் கோடி வண்டி தூய்கடைக்கால்
ஒன்றே அஃது
அண்ணு மலையரசர் அன்பு.

இலைஎன்ருர்க் கீதல் அறிவுக்கண் ணுன
கலை ஈத லே என்று கண்ட — நலமனிதர்
அண்ணு மலையரசர் அன்ஞர் வழிகாட்டும்
புண்ணியமும் பெற்றது நாடு.

அங்கங்குக் கல்வி அறஞ்செய்தார் உண்டெனினும்
திங்கள்வின் மீன்களிடைச் சேராமை — இங்கற்றப்
பல்கலையை மாணவர்கள் மொண்டுண்ணப் பாற்கடலை
நல்கலுக்கும் ஈடுண்டோ நாடு.

அந்தஅண் ணுமலைக்கும் மக்களின் அன்பரசர்
இந்த அண் ணுமலைக்கும் வேற்றுமை என்? — அந்தமலை
நாளைக்கே செத்தால் நலம்செய்யும், இஃதிந்த
வேளைக்கே கல்வி விளக்கு.

அண்ணு மலைக் கழகம் அன்றவர்தாம் நாட்டிலரேல்
இந்நாள் தமிழர் நிலைஎன்னும்? — திண்மை
நெறியேது? நெஞ்சில் உரமேது? நாட்டார்
அறிவோ உலக்கைக் கொழுந்து.

மனிதரில் நல்ல மனிதர், மதிக்கின்
புனிதரில் மிக்க புனிதர் — இனிதாக
நல்கலில் நல்கல் அறிவென்ருர், அண்ணலார்
பல்கலை மன்றம் படைத்து.

இங்கு விடுதலை! இங்கின்பம்! அல்லாமல்
அங்கென்ன என்றே அறிவிப்பார் — செங்கதிர்
காணவர்! அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம்
மாணவர் வாழ்வின் பயன்.

குயில். (5—7—60)

செட்டிநாட்டரசர் முத்தையா

துப்பாக்கி யின் வயிற்றில் பீரங்கி தோன்றியது
மெய்ப்பாக்கி வேந்தரண் ணாமலையார்–இப்பார்க்கு
முத்தையா வைத்தந்தார் மூத்தோரும் எம் அறிவின்
சொத்தையா என்னும் படி.

செட்டிநகர் வேந்தர் அறிவுநீர்த் தேக்கத்தை
எட்டி நகராமல் இயற்றினார்—ஒட்டி
அரசர் முத்தையா அதுகாப்பா ரானார்
இருவிழியைக் காக்கிமை போல்.

அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழகம் அன்றளித்த
அண்ணா மலையரசர் ஆசையினைக்—கண்ணாகக்
கொண்டுநிறை வேற்றிவரும் கோமகன், முத்தையாவின்
தொண்டென்றும் தூண்டா விளக்கு.

தமிழிசைஇ ராசா சர் அண்ணா மலையார்
அமிழ்திவர் ஆயினும் நாட்டில்—கமழும்
கலைத்தோட்டக்காரர்; கருங்குளவிச் சாதி
அலைத்தோட்ட அஞ்சா தவர்.

வாணிகத்தில் எவ்வெத் துறைகள்? வடித்ததமிழ்
மாணவர்க் கெவ்வெத் துறைகள்? எலாம்—பேணுகென்றே
அப்பா உரைத்தார், அதனை முத் தையாவோ
முப்பதுபங் காக்கினார் மூத்து.

துணைவேந்தர், தூய இணைவேந்து யார்க்கும்
அணைவேந்தி ஆட்சியைக் காக்கத்-துணையேந்தும்
வில்லுக்கும் வேந்தர், பொருள்வேந்தர், முத்தையா
கல்விக்கும் வேந்தரே காண்.

கடுநிலைமை எத்தனை அத்தனை யுள்ளும்
நடுநிலைமை நல்லுயிரே என்பர்-வடுவற்ற
இன்சொல் உடையார்; எழிலரசர் முத்தையா
வன்சொல் வழங்கலறி யார்.

பயிரும் பயனுழவும் போல் முத்தை யா தம்
உயிரும் தமிழ்மொழியும் ஒன்றென்று—அயராது
நாளும் உழைப்பவர்; நம்தமிழர் எல்லாரும்
கேளும் கிளையுமே என்று.

தங்கா தியங்கியிலே தம் துறைத்த னப்பணியாய்
எங்கே பறந்தாலும் இங்கிருப்பார்—மங்காத
அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழகம் முத்தையா
எண்ணாத நேரமி ராது.

செட்டிநாட் டண்ணல் திருமகனார் முத்தையச்
செட்டிநாட் டண்ணல் திறம்வாழ்க—அட்டியின்றிப்
பல்லாண்டு வாழ்கவே; பன்மக்கள் பேரர்கள்
செல்வம் புகழிற் சிறந்து.

குயில். (12—7—60)

துணைவேந்தர் நாராயணசாமி

சோரா துழைக்கும் துணைவேந்தர்; நம்தமிழர்
நாரா யணசாமி நல்லவர்; பாரினிலே
அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழக அன்னைக்குக்
கண்ணாவார்; கல்விக் கடல்.

அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழகத் துக்கும் அதில்
நண்ணினர்க்கும் நாரா யணசாமி-வண்டமிழ்க்கும்
பண்டைக்குப் பண்டைத் தமிழர்க்கும் ஆற்றுவதோர்
தொண்டுக்கும் வாய்த்த சுடர்.

பெரிய நிறுவனங்கள் மன்றங்கள் பேணி
அரிய செயல் செய்த ஆற்றல்-தெரியுங்கால்
நாராயண சாமிக்கு-அண்ணா மலைக்கழகம்
ஓர்ஏர் ஒருநாள் உழவு!

அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழக நல்லாட்சி
பண்ணினார் பல்லோர் எனினுமே-அண்ணலார்
நாரா யணசாமி நல்லுளத்தின் அன்பாற்றல்
பாரறிந்த பச்சை விளக்கு.

அண்ணா மலைக்கழகம் ஆளும் நாராயணனார்
எண்ணமும் ஆற்றலும் ஈடிலவாம் - எண்ணத்தில்
பள்ளம் படுகுழி இல்லை; பணியாற்றும்
உள்ளம் உறங்காப் புலி.

சினந்தாரை அன்பால் திருத்துவார்; இன்சொல்
மனத்தூய்மை வாய்ந்தவர்; கோளால் – தினைபனையாம்
காட்டுக்கும் காதுகொடார்; நாராயணசாமி
நாட்டுக்கும் நல்ல துணை.

வகுப்புப் பெறவந்த மாணவரிற் சில்லோர்
புகப்பெற்ருர் மற்றுப் புகாத – மிகப்பலரின்
கண்ணீரைக் கண்டழுத நாராயணசாமி
கண்ணீரும் காவிரி ஆறு.

கலைத்துறைவ குப்புகள் காணின் சிலவே
புலவர் திருக்கூட்டம் போதா - நிலைபெருக்கல்
எந்நாளோ என்றழுத நாராயணசாமி
இந்நாளை எண்ணிநகைத் தார்.

அல்லலிலா தண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம்
சில்லாண்டு காத்த திறம்போலப் - பல்லாண்டு
காக்க நாராயணனுர் என்பது நம் கருத்து,
நோக்கஇதை நூறுமுறை வேந்து.

துணைவேந்தர் நாரா யணசாமி தொண்டே
இணையற்ற தாகி இனியும் - அணையா
விளக்காக! அண்ணு மலைப்பல் கலையின்
ஒளிக்காக வாழ்க உயர்ந்து!

குயில். (16—7—60)

பதிவாளர் மீனுட்சிசுந்தரனுர்

ஆயிரம்பேர் எண்ண அலைகட் கிடையிலும்
தாயினும் அன்பு தவழ்மொழியே - வாய் உருக்கும்
பண்பார் பதிவாளர் மீனுட்சி சுந்தரனுர்
அண்ணு மலைஅடைந்த பேறு.

எண்ணம், இயக்கம், செயல் முடிபெல் லாம்பதிவு
பண்ணும் பரந்த துறைத்தலைவர். — நண்பார்ந்த
மீனுட்சி சுந்தரனுர்க் கீடு விளம்பில்அந்த
மீனுட்சி சுந்தரனுர் தாம்.

அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழக ஆக்கத்திற்கு
உண்ணுதும் சற்றெனும் ஓய்வுபெற - எண்ணுதும்
முப்போது மேஉழைக்கும் மீனுட்சி சுந்தரத்தை
எப்போதும் ஏந்தும் உலகு.

தமிழ் மூன்றும், ஆங்கிலம் ஒன்றும், தமிழர்
நமர் என்னும் நண்பும் அவர் உள்ளம்! - கமழும்
பதிவாளர் மீனுட்சி சுந்தரனுர் பாரில்
மதியாளர் மொய்க்கும் மலர்.

தலைவர் வலக்கை! தமிழ் படை வீடு!
கலைஞர்க்கும் மாணவர்க்கும் காவல் - புலன்களெலாம்
மெய்த்த பதிவாளர் மீனுட்சி சுந்தரனுர்
பத்தரைமாற் றுப்பசும் பொன்.

எந்நாள் பதிவாள ராகி இவண்வந்தார்
அந்நாள் தொடங்கிற்றும் அந்தமிழர் - பொன்னுள்!
பதிவாளர் மீனுட்சி சுந்தரனுர் பாரோர்க்கு
உதவிசெயும் உள்ளத் தவர்.

அறத்தாற்றில் செல்லும் அடியைப் பெயர்த்துப்
புறத்தாற்றில் வையாப் புனிதர் - இறப்பினும்
அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழக அன்னைதான்
எண்ணுநாள் இல்லாத நாள்.

வாழவைக்கும் அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம்
வாழவைக்க வந்த மருந்தனையார் - வாழவைக்கும்
செந்தமிழர் செல்வர் பதிவாளர் மீனுட்சி
சுந்தரனுர் அன்பின் சுரப்பு.

அண்ணு மலையரசர் பேர் வாழ்க! அன்பளிப்பாம்
அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம் - நண்ணுகலைத்
தேனுக்கும் ஆசிரியன் மார் வாழ்க! வாழ்கவே!
மீனுட்சி சுந்தர னுர்!

என்றும் மனைமக்கள் சுற்றத்தி னேடுதாம்
நன்று புகழ்ஏந்தி நானிலத்தின் - முன்தோன்றும்
செந்தமிழ்க் குத் தொண்டு செய்து சீர் ஆர்த்து மீனுட்சி
சுந்தரனுர் வாழ்கநலம் தோய்ந்து!

குயில். (2—8—60)

பேராசிரியர். லெ. ப. கரு. இராமநாதர்

பேரா சிரியர் இராம நா தஞ்செட்டி
யார் என்ருல் யார்என்று கேட்பார்யார்? — பாரினிலே
பூவென்ருல் தாமரைதான், பொன்னென்ருல் தங்கம்தான்;
யாவர் லெ. ப. கருவென்னுர்?

தமிழாற் பிறந்து தமிழால் வளர்ந்து
தமிழாற் சிறந்து தமிழர் - தமிழ்ப்புலமை
நண்ணீரோ என்னும் இராமநாதன் தொண்டே
அண்ணு மலைக்கு விளக்கு.

மாற்றவர் நெஞ்ச வயலும், தமிழ்விளைத்தல்
காற்றும் கடும்புனலும் சாய்க்காமே - ஆற்றலால்
என் புரிந்தும் காக்கும் இயல்புடையார், செந்தமிழ்,
அன்பர் இராமநாதர்.

குரங்கிருக்கும் குள்ள நரியிருக்கும் சான்ருேர்
அரங்கிருக்கும் மாணவர் ஆர்க்கும் - இரங்கியருள்
பேராசிரியர் லெ. ப. கரு, அண்ணுமலைக்கே
ஓராசிரியர்; உயிர்!

கழுக்கம்பம் ஏற்றப் படினும், கடுகும்
ஒழுக்கம் பிழையா ஒருத்தர் - கொழுக்கந்
தமிழ் மேய்க்கும் சான்ருேர் இராமநா தர்தாம்
தமக்கன்று; வாழ்வு தமிழர்க்கு.

குயில். (4—8—60)

புலவர் வெள்ளை வாரணனர்

மல்கு புகழ்வெள்ளை வாரணனர் மாணவர்க்கு
நல்கு தமிழ்எல்லாம் நல்லதமிழ்! — பல்குசீர்
அண்ணு மலையில் அயலார் நெறிதழுவ
எண்ணுத் தமிழ்ப்புலவர் ஏறு.

இலக்கணம் மற்றும் இலக்கியம் ஆன
வலக்கணும் மற்றது மாகத் — துலக்கமுறும்
வாரணம், வஞ்சகர்க்கே அஞ்சாமை கொண்டதுதான்
காரணம் கண்ட புகழ்க்கு.

தந்தமிழ்த் தொண்டுண்டு தாமுண்டென் றெண்ணுதார்
செந்தமிழ் மேன்மை திரிக்கின்ற — எந்த
நரிக்கும், புலிவெள்ளை வாரணனர் நன்கு
விரிக்கும் விரிவுரை வேந்து.

அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகத் தொண்டாற்ற
நண்ணிய நாள்முதல் இன்று மட்டும் — கண்ணுன
மாணவர்தம் நெஞ்சத்தை, நம் வெள்ளை வாரணனர்
கோணவைத்தார் என்பதுபொய்க் கூற்று.

எப்பேடு பண்டைத் தமிழை இழித்துரைக்கத்
தப்பேடு காட்டினும் தாக்கும் அவர் — செப்பேடு!
மாசறுக்கும் நம்புலவர் அண்ணு மலையென்னும்
பாசறைக்கு யானைப் படை.

யார்எனினும் நேர்வருக என்தமிழே வையத்தின்
காரணம்என் றெடுத்துக்காட்டென்பால்—வாரணத்தின்
தெம்புண்டு! வாயாடி செய்வர்க்கு வாரணத்தின்
கொம்புண்டு குத்தும்ஒரே குத்து.

இவர் போன்ருர் ஏழெட்டுப் பேரிருந்தால் என்றன்
கவலை ஒழியுமென்று காட்டி — நுவலும்
அவள்தானே நம்தமிழ்த்தாய்! அன்பால் குறிக்கும்
அவர்தாமே வெள்ளானை யார்!

சீரகம் பூண்டு சிறுகடுகும் இக்காயம்
தீர்வெந் தயங்கோம் செந்தமிழ்க்கே — பார்என்று
நெஞ்சுக்கு நீயு மிளகென்னும் வாரணம்
மஞ்சட்கண் ணுக்குமஞ் சள்.

இருக்கும் மனையார் இருப்பார், இளையர்
இருப்பார், எனில் உலகம் வானும் — இருக்குமட்டும்!
வல்வெள்ளை வாரணஞர் நீடுழி வாழ்கவே
செல்வச் செந்தமிழ் போல்.

மண்ணும் மலையாகும் வாழ்வார்க் குணர்வளிக்கும்
அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம் — எந்நாளும்
வாழுமடா மாணவர்க் கின்னும் பெரிதாகிச்
சூழுமடா தூய நலம்.

குயில் (16—8—60)

ஞா. தேவநேயப் பாவாணர்

செந்தமிழ்ச் செல்வச் சிறப்பும், திருநாட்டில்
வந்தே றிகள் அடிக்கும் வாய்ப்பறையும்— இந்தாபார்
என்னும்பா வாணர், எவன் எவ் விடர் செயினும்
இன்னும் பார் என்னுமடல் ஏறு.

ஆதி மொழிஎன் அருமைத் தமிழ் என்றே
ஓதி உலகுக் குணர்த்திடவே — தீதின்றி
ஆவன செய்பே ரறிஞர் அண் ணாமலையின்
தேவநேயப் பாவாணர்.

தமிழில் தமிழ்சார்ந்த கன்னடந் தெலுங்கில்
அமைகே ரளந்துளுவில், ஆர்வம் — கமழ்கின்ற
ஆங்கிலத்தில் ஏனை அயல்மொழியில் வல்லுநர் எப்
பாங்கிலுளார் பாவணர் போல்?

வடமொழியும் இந்தியும் மற்றும் வடக்கிற்
படுமொழிகள் என்ற பலவும் — தடவியே
அந்தமிழே ஆதிஎன் னும்தேவ நேயர்தாம்
எந்தமிழர் எல்லார்க்கும் வேந்து.

என்தமிழிற் கொஞ்சம் இருந்த தெலுங் கிற்கொஞ்சம்
பின் ஆங் கிலத்திலே பீஏயும் — நன்குடையேன்
என்று மொழிவார்போல் இல்லைநம் பாவாணர்
பன்மொழிவல் லார் இந்தப் பார்க்கு.

பன்மொழியில் வல்லரென்று பைந்தமிழர் நாவினிலே
இன்னும் சிலபேர் இருக்கின்றார் — அன்னவர்கள்
நாட்டுக்குச் செய்ததென்ன? நம்தமிழை மாற்றலர்க்குக்
காட்டிக் கொடுக்கும் கயவு.

வீணுள்ப டாதுதமிழ் மேன்மையினைக் காட்டுவதில்
வாணுளை ஆக்கும்பா வாணர்க்கு — நாணுமல்
அல்லல் விளைக்கும் அயலார்க் கடியார்கள்
இல்லாம லில்லை இவண்.

நாவலந் தீவுக்கு நந்தமிழே தாயென்று
கூவும் அதுவுமோர் குற்றமா? — பாவிகளே
தேவநே யர்க்குச் செயுந்தீமை செந்தமிழர்
யாவர்க்கும் செய்வதே யாம்.

திக்கற்ற செந்தமிழ்த்தாய் வெல்கவே வெல்கென்று
மெய்க்குழைக்கும் தொண்டர்மனம் வேகவே வைக்கும்
தடிப்பயல் யாவனே தப்புவான்? அன்னேன்
நடுத்தெருவில் நாறும் பிணம்.

புண்ணுனல் நெஞ்சம் தமிழுலகு பொன்றுமென்று
அண்ணு மலைப்பல் கலைக்கழகம் — இந்நாளில்
தேவநே யர்க்குத் திருத்தொண்டு செய்ததென்க
யாவரும் ஏத்தும் படி.

வாழ்ந்தாலே நாம்வாழ்வோம் வாழாளேல் நாம்
வாழோம்.
தாழ்ந்த தமிழகத்தில் செந்தமிழ்த்தாய் ஆழ்ந்தாழ்ந்து
பாராது பாவாணர்க் கின்னல் புரிவதனுல்
வாராது வாழ்விற் புகழ்!

எந்தமிழ் மேலென்று உண்மை எடுத்துரைப்போன்
செந்தமிழன்! செந்நெற் பயன்மழை! — தந்தமிழின்
கீழறுப்போன் கீழோனே! தேவநே யர்வாழ்க!
வாழிய செந்தமிழ் மாண்பு.

குயில் (22—8—60)

இசையரசு தண்டபாணி தேசிகர்

அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழக அன்னைக்கே
எண்ணில் துறையில் இசைத்துறையே — கண்ணாகும்!
ஆசிரியர், நற்றலைவர் ஆம் தண்ட பாணி எனும்
தேசிகர் தீந்தமிழ் ஊற்று.

இசைத்துறை யார் காப்பார் இவரல்லார் என்றே
இசைத்துறை யார் ஏனியம்ப மாட்டார்? — இசைத்
துறையும்
வாய்ப்பாட்டுக் காரரெலாம் தேசிகர் வாய்மலர்ந்தால்
போய்ப்பாட்டுக் கேட்டுவரும் போது.

தமிழர் தமிழால் தமிழ் பாடல் வேறு
தமிழரலார் தாம்பாடல் வேறு — நமக்கான
தேசிகர் பாட்டுச் செவிக்கமுது! மற்றவர்சொல்
ஊசி உறுத்தல் செவிக்கு.

சொல்லின் எழுத்தொன்றும் சோராமல் பண்எழுப்பும்
நல்ல முகம் வாய் நலியாமல் — தொல்லையின்றித்
தோலை யுரித்துச் சுவையளிக்கும் தேசிகரின்
வேலை வியப்பைத் தரும்.

அண்ணா மலையரசர் அன்னை தமிழ்மேன்மை
எண்ணாதார் தாமும் இனிமேலே — பண்ணார்
தமிழிசையே பாடுகென்றார், தேசிகர் தந்த
தமிழிசையால் உள்ளம் தளிர்த்து.

வந்தேறி கட்டும் இசையின் வகைபயிற்றும்
செந்தமிழ்ப் பண்ணின் திறமறிந்த — ஐந்தாறு
பேருக்குள் தேசிகரும் பேராசிரியரெனல்
பாருக் கறைந்த பறை.

கருநாடக இசைக்குத் தென்பாங்கே ஆதி
இரு நாடும் எந்தமிழ் நாடே — தெரிந்துகொள்க
என்ற இசைப்புலவர் தம்மில் நம் தேசிகரும்
வென்ற இசைப் புலவர் வேந்து.

இடரில் தமிழிசைஏ தென்ற புலியைப்
பிடர்சிலிர்த்துப் பாய்ந்து பெரிய — குருடர் கிழித்த
சிங்கங்கள் தம்மில் ஒரு சிங்கம் நம் தேசிகர்
எங்கும் இசைபொழியும் வான்.

படிமிசை ஓர் அண்ணு மலேக்கழக அன்னே
மடிமிசை யேந்தி மகிழும் — நெடிதிசை
சேர்தண்ட பாணிஎனும் தேசிகர் வாழ்க
சீர்பெருக செந்தமிழ்த் தாய்.

அண்ணு மலேயரசர் பேர் வாழ்க அன்னுரின்
கண்ணுன முத்தையக் காவலனுர் — எந்நாளும்
வாழ்கவே! அண்ணு மலேப்பல் கலேக்கழகம்
வாழ்கவே வண்தமிழ் நாடு!

குயில். 30—8—60

மருத்துப் புலவர் நாதன்

வாழும்அண் ணுமலைப் பல்கலைக் கழகம்
சூழும் மாணவர் அலுவலர் பிணிகள்
போக்க மருத்துவ மனையும் ஆக்கி
நாதன் எனும் ஒரு நண்மருத் துவரையும்
தேடி அமைத்தது, பிணிப்பேய் திடுக்கிட!

நாதனுர் மேனுட்டு மருத்துவ நற்கடல்
துறைகள் பலவும் தோய்ந்த நுண் கலைஞர்.

ஒரு பெரும் குடித்தனம் அவருக் குண்டு,
மக்கள் உள்ளனர், உறவினர் வாழ்ந்தனர்,
ஆயினும் அன்னவர் உலகுக்கு வாழ்பவர்.

பெரிய தான மருத்துவ மனையில்
ஒருநல் லழகிய உயர்ந்த மனிதரின்
இருகைநோ யாளிக்கு மருந்துள் அடக்கிய
ஊசி ஏற்றிக் கொண்டே இருக்கும்.
இரு விழி எண்ணிலாது வரும்பிணி யாளரை
வருகென மகிழ்ந்து வரவேற்றிருக்கும்.

ஒரு நாள் ஒரு மகள் கண்மருத் துவத்தில்
நாதனுர்க் கே இணை நாதனுர் என்றனள்.
அவளை நீயார் என்றேன். அதற்கவள்
நான்தான் உலகம் என்று நவின்றுள்.

அம்மா என்று மகளிர் கைதொட்டு
நன்மருந் தளிக்கும் பொன்னுன தந்தையை
நாதனுர் உளத்தில் நன்கு காணலாம்.

பச்சை நீர் ஓட்டம் பார்ப்பவர் போல
நச்சினுர்க் கினியராய் நோயினை நன் காய்ந்து
இறந்தவன் பிழைத்தான் எனச்செயும் மருத்துவப்
புலவர் மீன்களின் நடுத்துலங்கும் நிலவு!

நாதனுர் உறவொடு வாழ்க
ஈதவர் புகழா வானமா எனவே!

குயில். 6—9—60

தமிழ்ப் பேராசிரியர் சதாசிவப் பண்டாரத்தாரின் புகழ் வாழ்த்து!

சதாசிவப் பண்டாரத்தார்
இதோ இருக்கின்ருர் எங்கள் தமிழைக் காக்க
எதோபார்ப்பான்? எதோ தருமைத்
தம்பிரான்? மீனுக்கி எனத் தமிழ்த்தாய்
அதே நினைப்பாய் அதே மகிழ்வாய்
இருக்கையிலே ஐயையோ இறந்தார் என்ருல்
இதே கணத்தில் தமிழ்த் தாயின்
பகைவர் இன்னும் இரண்டு படி ஏறுவாரே!

உருப்படியா வரலாற்றை
உருப்படச் செய்தார்! ஈன்ற தமிழ்த்தாய் கோயிற்
றிருப்படியில் தொட்டதாள்
எழுது கோல் கடைசி வரை தீர்ந்த துண்டா?
விருப்படியில் மிகும் ஆற்றல்
போயிற்றே பகைக்கவர்தாம் தரவிருந்த
செருப்படியும் போயிற்றே
சிரிப்பெல்லாம் தமிழ் மணக்கும் திறம் போயிற்றே!

மொண்டார மாணவர்கள்
பருகுவதோர் முத்தமிழன் பொய்கை! யாவும்
கொண்டாரும் கொள விரும்பும்
அருங்குணங்கள், தமிழ்ப்பற்றுக் கொண்ட மேலோர்
அண்டாரும் அண்டும்வகை
அன்பிஞெரு குழந்தை வர இனிது பேசும்
பண்டாரத் தார் போன்ருர்
பாண்டில்லை, இன்றில்லை இனியும் அஃதே.

செந்தமிழ்ப் பேராசிரியர்;
வரலாற்றின் ஆய்வாளர்; புலவர் சென்றே
எந்த இடம் கேட்டாலும்
அந்த இடம் இந்த இடம் என்று காட்டும்
முத்து பேர் இலக்கியத்து
முழங்கு கடல்; ஒழுக்கத்தின் எடுத்துக் காட்டு!
நத்து தமிழ்ப் புலவர் குழு
மணிவிளக்குச் சதாசிவனர் மாண்டார் என்னே!

மறை மலேயைப் பறி கொடுத்தும்
மணவழகைப் பறி கொடுத்தும் வருந்தும் நாளில்
துறைபலவும் ஆய்ந்த தமிழச்
சோமசுந்தரத்தையும் நாம் பறிகொடுத்தோம்!
இறைவர் அவர் இருந்த இடத்து
இவர் இருந்தார் என்று நாம் எண்ணும் போது
சிறியதோரு சாவு வந்து
பெரிய சதா சிவனரைத் தீர்த்த தேயோ!

கற்றில்லார், ஆங்கிலத்தைக்
கற்றதனல் கற்ருராய்த் தமிழன்னேக்கு
மற்றில்லா இடர் விளேத்தும்
மாற்றலரின் மொழிக் கடிமை யுற்றும் தமிழை
விற்று இலார், தமை வளர்த்தும்
வீறுப்புக் காட்டுகையில் செந்தமிழ் மேற்
பற்றின்றி ஒரு பற்றும்
பற்ருத சதாசிவத்தார் பறந்தா ரேயோ!

பண்பாட்டுத் தமிழர்க்கு
நான் விடுக்கும் விண்ணப்பம்; சதாசிவத்துப்
பண்டாரத் தார்க்கும்; ஒரு
மறைமலேக்கும், மணவழகர் தமக்கும், மக்கள்
கொண்டாடும் சோமசுந்
தர பாரதிக்கும், நம் கொள்கை தோன்றக்,
கண்டார்க ளிக்கும் வகை
உருவக்கல் நாட்டுவது கடமையாகும்.

துய்ப்புக்கும் அரசினரின்
தொடர்புக்கும் தமிழர் நலம் துடைப்பதற்கும்
எய்ப்புக்கும் காத்திருக்கும்
இனத்துக்கும் பாடுபடும் பார்ப்பனர் தம்
பொய்ப்புகழை மெய்ப்புகழ்போல்
ஆக்குகையில் பண்டாரத்தார் போன்றாரின்
மெய்ப் புகழைப் பொய்ப் புகழாய்ப்
பகைவரெலாம் விளம்பும் வகை செய்தல் நன்று?

சீனர்களால் நாட்டுக்குத்
தீமை என எதிர்க்கின்றோம்! நன்றே! ஆனால்
ஊனிறையும் தமிழ்க்குருதி
அற்றார்போல் தமிழ்நலத்தை ஒழித்து நிற்கும்
கூனர்களின் தீமையினை
எதிர்ப்பதுவும் முதல் வேலை என்று கொண்டால்
வான நிகர் அவர் புகழே
வாழ்கென்று வாழ்த்துவது மறக்கொண்ணாதே!

தாயினையும் புணர்ந்தாற்குச்
சிவனடியைச் சிவனே வந்தளித்தான் என்றால்
தூயதெனச் சிவனடியைச்
சொல்லுவதும் சரியில்லை! பண்டாரத்தார்
போயடைந்தார் சிவபெருமான்
திருவடியை என்றுரைத்தார்; பொய்யுரைத்தார்!
தீயர்களில் ஓர் ஆளும்
தீண்டாத புகழுலகில் பண்டாரத்தார்
ஓயாது தமிழ்ப்பொருளே
நமக்கெல்லாம் நினைவூட்டி உள்ளார் அன்றோ?

குயில். 12—1—60

பசுமலைத் தமிழன்
சோமசுந்தர பாரதி

பொய்ப்பாட்டிய லவையா புரிபோன்றோர்
விரைவாகப் புரியுங்காலை
மெய்ப்பாட்டியலைத் தொல்காப் பியத்தின்நல்
புத்துரையால் மிகவிளக்கிக்
கைகாட்டினான் தென்மொழிக்கும் இனத்திற்கும்
பெருமிதத்தின் கனல்உணர்வில்
நெய்யூட்டினான் சோமசுந் தரன்என்னும்
பைந்தமிழ நேர்மை நெஞ்சன்.

ஆரிய வாயிலிலே வீழ்ந்திருந்த
அந்தமிழை அழிய, வண்ணம்
மாரிவாயில் என்றொருநூல் மதுத்தமிழால்
காளிதாசன் மாழ்கும் வண்ணம்
சீரியநூல் தந்தானைத் தனித்தமிழின்
செம்மையினைத் திராவிடர்க்கு
வீரியநூல் கூரியநூல் ஆரியமே
வெட்கமுற விளக்கினானே.

இந்திய நாட்டுரிமைக்கும் விடுதலைக்கும்
ஈடிணையற் றெவர்க்கும் மேலாய்ச்
செந்தமிழன் வ. உ. சி செலுத்தியநற்
கப்பற்குச் செயலாளன் காண்
வெந்தணலாய் வெள்ளைநாய் எதிர்ப்புக்கும்
அஞ்சாத வேங்கை என்றன்
சிந்தைக்கும் செயலுக்கும் தென்பூட்டும்
செம்மாந்த சிங்கம் போன்றோன்.

பார்ப்பனரின் புகழ்க்கடிமை ஆகாமல்
பகைக்குன்றைப் பாமலைத்தேர்
ஆர்ப்புறவே ஓட்டினவன் பழந்தமிழை,
பண்பாட்டை அழிப்பதென்றே
வேர்ப்புறத்தில் ஆராய்ச்சி எனும்பேரால்
பொய்யுறைகள் வெளியிட்டாரைப்
போர்க்களத்தில் புறங்காணச் செய்தனன்எம்
அகம்புறத்தைப் புதுக்கினோனே.

எட்டைய புரத்துதித்த முத்தமிழ்ப்
பாரதியார் இருவர் தாமும்—
அட்டைகளாய் இருந்துதமிழ் அழித்தார்க்குச்
சுடுநெருப்பாய் ஆனார், பார்ப்பின்
முட்டையெலாம் மலைமொதி உடைந்தாற்போல்
மூக்குடைந்தார் குழப்பிப் போனார்;
குட்டைமன நரித்தனங்கள் பலிக்கவில்லை
வெற்றியெலாம் கோளரிக்கே.

சொல்லேறு செயல்வேறு படாத்தமிழன்
இந்திப்பேய்த் துறத்தினோன் காண்.
கொல்வேறு; சமயமெனும் குட்டையினில்
வீழாத குணத்தின் ஆறு.
வல்லூறு போல் நெஞ்சம், கூர் பார்வை
தன்மானம் வாய்ந்த சான்றோன்
பன்னூறு காலமும் பசுமலை நீர்
பாரெல்லாம் பாய்க வாழ்க!

திரு. வி. க

60–ஆம் ஆண்டு நிறைவு வாழ்த்து

மலி இரு பத்தைந் தாண்டாய்
வண்டமிழ் நாட்டிலேநம்
கலியாண சுந்தரர்தம்
தொண்டுகள் கண்டுவந்தேன்.
எலி, எனப் புதல்வர், வீட்டில்
இருக்கையில் சுந்தரர் தாம்
புலிஎன வெளியிற் போந்தார்
முதல்முதல் அரசியற்கே!

தமிழறி விலாதார் செய்தித்
தாள்எழு திடுவ தற்கும்,
தமிழுளார் எழுது தற்கும்
வேற்றுமை இருந்த தண்மை
தமிழ்நாடு கண்ட தந்நாள்;
தமிழ்காணுர் மீன்கடைக்குள்
தமிழறி கலியாணத்தார்
தமிழேடு முல்லைக் காடே!

துடித்திடு தேச பக்தச்
செய்தித்தாள் தொடக்கம் செய்தார்;
பிடித்தன ஒட்டம் மற்றைப்
பெரும்பெரும் தாள்கள் எல்லாம்
படுத்த நம் செந்தமிழ்த்தாய்
படிசிலம் படிபெயர்த்தே
எடுத்ததை அந்நாள் கண்டேன்;
எழில்கூத்திந் நாள்காண் கின்றேன்.

திரு. வி. கலி யாணசுந் தரனாின்
செந்தமிழ்க் கட்டுரைகள் என்னும்
அருவிகளில் ஆடியநல் லறிஞர்களும்
அறிவுபெற்றார், இளைய சிட்டுக்
குருவிகளும் தமிழ்க்காதல் தலைக்கேறிக்
குதித்தனவே! வடசொல் லின்கைக்
கருவிகளும் தனித்தமிழின் கனிச்சுவையைக்
கண்டுகளித் தனவே யன்றோ?

உணர்வெழுப்ப மெய்ப்பாடும் உடனிசையும்
மொழிச்சிறப்பும் ஒன்றாய்த் தோன்றிக்
கணகணெனக் கவிதை ஒலி செயும்என்பார்;
அஃதேபோல் மொழிபெயர்ப்பும்;
துணை நூலும் இல்லாமே தனிநூல்கள்
கட்டுரைகள், புணர்ப்பார் தம்மில்
மணவழகர் தமக்குநிகர் மணவழக
ரே என்பேன் இந் நூற்றாண்டில்.

காய்ச்சிவைத்த பசும்பாலில் கழுநீரைக்
கலந்ததுபோல் நன்றில் தீதைப்
பாய்ச்சிவைத்துப் பிழைப்பாரும், பாழ்பட்ட
தமிழர்களும் வாழும் நாட்டில்,
பேச்சுவைத்த தோடுகனி பிழிந்து வைத்துச்
சுந்தரவாய் பேச வைத்து
மூச்சுவைத்துத் தமிழர்களை முடுக்கிய இத்
தலைமுறையை வாழ்த்துகின்றேன்.

புதுவையிலே கலியாண சுந்தரனார்
ஆற்றிய சொற்பொழிவில், தூய
மதுவையள்ளி மலர்தேக்கி வண்டுகட்கு
விருந்தாக்கி மயக்குதல்போல்
பொதுவினர்க்குச் சிலப்பதிகாரச் சுவையை
நடையழகைப் புகலும் போதில்
இதுவையா பேச்சென்பேன்; பாரதியார்
கைகொட்டி எழுவார், வீழ்வார்.

இத்துயர்கொள் தமிழ்நாட்டில் எனை மகிழச்
செய்தனவாய் இருப்பவற்றுள்
முத்தமிழ்வாய், உழைப்பாளிக் குழைக்குந்தோள்,
அன்புள்ளம், தமிழ் எழுத்தை
வித்தியுயர் விளக்கும் விரல், தமிழருக்கோர்
தீமைஎனில் விரைந்தோடுங் கால்,
இத்தனைகொள் கலியாண சுந்தரனர்
என்றபொதுச் சொத்தும் ஒன்றே.

கலியாண சுந்தரனர் இருமுப்பா
ண்டுவிழாக் கண்டார்; ஆம் ஆம்
மலிஅறுபான் ஆண்டாகி திரும்பத்தன்
மகனுக்கோர் முத்தம் ஈந்தாள்!
பொலிவான நிலாக்காட்டிப் புதுவாழ்வுச்
சோறூட்டிப் பொன்னே என்று
மெலிஇதழால் அவள், திரும்பத் திரும்பநனி
முத்தமிட விரும்புகின்றுள்.

வாழியவே கலியாண சுந்தரனர்
உறவினெடு மிகப்பல்லாண்டே!
சூழியவே தோளுறுதி, பெருஞ்செல்வம்,
கடல்போன்ற நெடும்புகழ்தான்!
வாழியவே இனியதமிழ்! தமிழர்! தமிழ்
நாடு தமிழர்க்கே ஆகி
வாழியவே எல்லாரும் எத்துறையும்
நிகர்எய்தி வையம் நன்றே!

26—8—43

இழந்த காந்திக்கு இரங்கல்

காந்தியார் இறந்தார் என்று
கழறினர் கலங்கிற்றுள்ளம்!
ஏய்ந்த இம்முப்பானுண்டில்
எழுந்த அவ் வுணர்வின் ஊற்றால்
மாந்தரின் வறண்ட நெஞ்ச
வயலெல்லாம் விளைச்சல் கண்டோம்!
வீழ்ந்த நாட்டெழுச்சி கண்டோம்!
வையகம் வியக்கக் கண்டோம்.

இறந்தனர் காந்தியாரென்
றியம்பினர் எரிந்த துள்ளம்!
சிறந்தனர் எவரும் ஏத்தச்
சிறந்தனர், நாம் சிறக்கப்
பிறந்தனர்! வாழார் வாழும்
பெருநெறி காணக் காட்டிப்
பறந்தனர்; இசைமுழக்கப்
பறந்தது வானம் பாடி!

உயிர் நீத்தார் காந்தி யாரென்
றுரைத்தனர் துடித்த துள்ளம்
துயர்நீக்கும் விடுதலைப்போர்
தொடங்கிடவேண்டி நாட்டை
நயமுற அழைத்தார் அன்றே;
நாற்பது கோடி மக்கள்
புயலெனக் கிளம்பக் கண்டோம்;
தனித்ததோர் புலமை கண்டோம்!

சுடப்பட்டார் காந்தியார் என்
றுரைத்தனர், துயர்ந்த துள்ளம்!
உடல் உயிர் பொருள் உழைப்பை
நாட்டினுக் களித்தார்; நாட்டின்
கடல்நிகர் அன்பை யேதம்
காணிக்கை யாகப் பெற்றுர்,
கெடல் உண்டோ அன்னுர் கொள்கை?
கிடைத்தது கேட்ட வெற்றி!

மாண்டனர் காந்தி யாரென்
றுரைத்தனர் வருந்திற்றுள்ளம்
ஈண்டெண்ணம் வேறுபட்டே
இன்றுள தலைவர் தாமும்
ஆண்டகை எனும் விளக்கில்
ஏற்றிய அகல் விளக்கே!
ஆண்டாண்டுத் தம்தோழர்க்கே
அம்புகழ்க் கவர்மகிழ்வார்!

வீடுற்றுர் காத்தியாரென்
றுரைத்தனர் விம்மிற் றுள்ளம்!
நாடுற்ற பழிக்குத் தம்மை
நலிவுக்குள் ளார்க்கும் செய்தி
ஏடுற்ற கதையாய்க் கேட்டோம்,
இன்னுர்பால் எளிதிற் கண்டோம்
ஆடுவார்நெஞ் சந்தோறும்
அவர் பெயர் வாழ்க நன்றே!

குயில் 1—2—48

காந்தியண்ணல்

காந்தியைக் கொன்றவன் பார்ப்பான்—எங்கள்
கண்ணை அவித்தவன் பார்ப்பான்.
வாய்ந்துள ஏழைக்கிரங்கும்—அருள்
வள்ளலைக் கொன்றவன் பார்ப்பான்.
தாழ்ந்தவர் மக்களில் இல்லை—எனில்
யாவர்க்கு மேசரி நீதி
ஈந்திட எண்ணி உழைத்தான்—அந்த
ஏந்தலைக் கொன்றவன் பார்ப்பான்.

''வெள்ளையன் ஆட்சிதொலைந்தோம்—இனி
வேற்றுமை உற்றுக் கிடந்தால்
எள்ளி நகைபுரியாரோ?—நமை
இப்பெரும் வையத்திலுள்ளோர்
கொள்கை திருந்திடு வீரே—உங்கள்
குள்ள நினைப்பினை எல்லாம்
தள்ளுக என்றனன் எங்கள்—அன்பின்
தந்தையைக் கொன்றவன் பார்ப்பான்.

சட்டைகள் ஆகும் மதங்கள்—அந்தச்
சட்டைக்குள் எல்லாரும் மக்கள்
வெட்டி மடிந்திட வேண்டாம்—படு
வீழ்ச்சியைத் தேடிக்கொள்ளாதீர்.
குட்டைக் கருத்துகள் ஏனோ?—எனக்
கூறிய எம்தவப் பேற்றைச்
சுட்டுத் தொலைந்தவன் பார்ப்பான்—எங்கள்
தூயனைக் கொன்றவன் பார்ப்பான்!

குயில் 1-3-48

பெரியார்

அவர்தாம் பெரியார் — பார்
அன்பு மக்கள் கடலின் மீதில்
அறிவுத் தேக்கம் தங்கத்தேரில் (அவர்தாம்)

மக்கள் நெஞ்சில் மலிவுப்பதிப்பு
வஞ்சகர்க்கோ கொடியநெருப்பு
மிக்க பண்பின் குடியிருப்பு
விடுதலைப் பெரும் படையின் தொகுப்பு! (அவர்தாம்)

தில்லி எலிக்கு வான்பருந்து
தெற்குத் தினவின் படைமருந்து
கல்லாருக்கும் கலைவிருந்து
கற்றவர்க்கும் வண்ணச் சிந்து! (அவர்தாம்)

சுரண்டுகின்ற வடக்கருக்குச்
சூள் அறுக்கும் பனங்கருக்கு!
மருண்டுவாழும் தமிழருக்கு
வாழவைக்கும் அருட்பெருக்கு! (அவர்தாம்)

தொண்டுசெய்து பழுத்தபழம்
தூய தாடி மார் பில்விழும்
மண்டைச் சுரப்பை உலகு தொழும்
மனக்குகையில் சிறுத்தை எழும்! (அவர்தாம்)

தமிழர் தவம்கொடுத்த நன்கொடை
தன்மானம் பாயும்தலை மேடை
நமக்குத் தாண்டி வந்த வாட்படை
நமைஅவரின் போருக் கொப்படை! (அவர்தாம்)

குயில் (26—8—58)

காமராசர்

சண்டுகாங் கிரஸ்குழுவின் தலைமைக் காக
இற்றைநாள் தேர்தலினை நடத்தினு ராம்.
தூண்டினராம் திரவிடரைப் பார்ப்பனர்கள்
'தோற்கடிப்பீர் காமராஜ் தம்மை' என்று!
மாண்டதுவாம் அப் போட்டி! பார்ப்பனர்கள்
மண்கௌவிச் சாய்ந்தாராம். என்தோழர்கள்
மீண்டும்உயர் காமராஜ் வென்றார் என்றார்
வேறெவர்தாம் வெற்றிபெற முடியும் என்றேன்.

அறிவுடையார் மானமுள்ளார் காமராசர்
அன்புடையார் திரவிடநன் மக்கள் மீதில்!
நெறியறிந்து செலத்தக்க ஆற்றல் உள்ளார்;
நெஞ்சத்தில் தெளிவுடையார் தம்நலத்தைச்
சிறிதேனும் எண்ணாத பெரும் பண்புள்ளார்;
திராவிடத்தைக் காத்திடுமோர் உறுதியுள்ளார்;
பிறர்இடத்தில் நமைவிற்றுப் பெருமை கேட்கும்
மபொசி, டீ கே.சி போன்றார் அல்லர்.

தீதுசெய வடக்குவந்து செப்பினாலும்
சிறிதேனும் ஒப்பாமை அவர்பால் கண்டோம்
வேதக்கை காட்டி இதுதணல் என்றாலும்
வேகாது விருதுநகர் பருப்பாம் என்றே
ஓதிடும் ஓர் ஆழ்ந்தபெரும் கொள்கை யுள்ளார்;
உயர்நோக்கும் இனப்பற்றும் உயிராய்க் கொண்டார்;
சேதி இனி ஒன்றுண்டு காமராசர்
திராவிடத்துத் திருமேனி இன்னும் என்ன?

குயில் 15—7—46

ஓமந்தூரார்—காமராசர்

முதல் அமைச்சர் ஓமந்தூரார்க்கு
நம் பெருமான் காந்தியினைக் கொலைபுரிந்த
கோட்சேக்கள் நாடெங்கும் இருக்கின்றார்கள்!
வம்பகன்ற நம்மருமைத் திராவிடத்தும்
மறைந்தே வாழ்கின்றார்கள்; அவர்கள் நோக்கம்
உம்போன்ற திராவிடரின் மேன்மை தன்னை
ஒழிப்பது தான், விழிப்பாக இருத்தல் வேண்டும்!
எம்பெரிய அண்ணலே அஞ்சவேண்டா.
இருக்கின்றோம் உங்களுடன் பிறந்தோம் நாங்கள்!

ஓமந்தூர்த் திராவிடனை முதல் அமைச்சன்
ஒழித்துவிட மாட்டோமா எனநினைக்கும்
தீ மாந்தர் இருக்கின்றார், இது உமக்குத்
தெரியாதா? தெரிந்திருக்கும் மிக நன்றாக!
யாமுமக்குச் சொல்வது தான் என்னவென்றால்
இப்பெரிய திராவிடத்தில் உம்மைக் கொல்லப்
பாழ் மக்கள் கோட்சேக்கள் தூக்கும் கையைப்
பல்கோடித் திராவிடர்கை முறித்துப் போடும்!

தென்னாப்பிரிக்காவில் அண்ணல் காந்தி
திருத்தொண்டு வெள்ளையர்க்கு வேம்பாயிற்று!
சொன்னாலும் உளம்பதறும் காந்தி தன்னைச்
சுட்டான் ஓர்கோட்சே அக்குண்டு தன்னைத்
தென்னாட்டுத் தமிழச்சி மார்பில் ஏற்றாள்;
செத்தொழிந்தாள்; காந்தியினை உலகுக் கீந்தாள்
இன்னசெயல் அறிவீரோ? கோட்சே கூட்டம்
இவ்விடத்தில் வாலவிழ்த்தால் வேரறுப் போம்!

எங்கே என்ருல் நடுங்கும் கோட்சே கூட்டம்
இதுநமக்குத் தெரிந்தது தான், எனினும் நீங்கள்
உங்களருஞ் செல்வாக்கை இந்த நாட்டின்
உயர்வுக்கும் நன்மைக்கும் செலவழிப்பீர்!
அங்கங்கே கோட்சேக்கள்! எதிலும் அன்ஞர்!
அடக்கிடுக அவர்க்குள்ள அதிகாரத்தைக்!
கொங்கு மலர்ச் சோலைசேர் திராவிடத்தில்
சோட்சேக்கள் அதிகாரம் குறைதல் வேண்டும்.

கும்பிட்டான் துப்பாக்கிதனை எடுத்தான்
கோட்சேயை அங்கிருந்தோர் மறித்ததுண்டோ?
எம் அண்ணுல் ஓமந்தூர் ராசசாமி,
இதை நினைத்தால் சிரிப்பு வரும், அண்ணல் காந்தி
இம் மண்ணில் சாய்ந்ததனை எண்ணும் போதே
இனந்துடிக்கும் இனத்தாரின் மனம்துடிக்கும்!
நம்பிடுக, வடநாட்டான் தன்மை வேறு;
நாம் அவரின் ஒட்டுறவை அறுத்தல் வேண்டும்.

உயர்நிலைக் காமராசர்
பெருநிலையில் இருக்கின்றீர் காமராசப்
பெருந்தகையீர்! உம் பெருமை அவர்கள் கண்ணில்
கருவேலின் முள் போல உறுத்தும், நீவீர்
கடுகளவும் அஞ்சாதே கோட்சே கூட்டம்
திரை மறைவில் நோக்கத்தை வைத்திருக்கும்
வெளிப்புரத்தில் செல்வாக்கை வளர்க்கு மிந்த
விரிவுதனை நீர் அறிவீர் அஞ்ச வேண்டா.

கோட்சேக்கள் செல்வாக்கை வீழ்த்த வேண்டும்
ஏழைக்கும் செல்வனுக்கும் பன்மதத்தார்
எல்லார்க்கும் எதிலும் நலம் புரிய எண்ணி
வாழ்ந்ததுவும் குற்றமெனக் காந்தி அண்ணல்

மார்பு பிளந்தார்; காமராசரே, எம்
தோழரே! திராவிடரே உமது மேன்மை
தொலைப்பதற்கும் வழிபார்க்கும் கோட்சே கூட்டம்!
ஆழ்ந்திதனை எண்ணிடுக கோட்சே கூட்டத்
ததிகாரம் ஒழியு மட்டும் மீட்சி இல்லை!

குயில். 1—3—48

சீ பால்

உருவிலா ஒன்றுக் குருவமைத்தது
பெரியதோர் மடமை, அவ்வுருவங்கட்கு
விலங்கு பறவைகள் வெட்டுவதென்பது
கலப்படமற்ற கயமையாகும்.

ஃ ஃ ஃ

மடமையை நாட்டில் மலிவு செய்தால்
உடைமையை லேசாய் உறிஞலாம் என்பது
பூசாரி எண்ணமும் ஆசாரி எண்ணமும்!
இந்து வேத என்பதிலிருந்தே
இந்தக் கொலைகள் இவ்வாறு பரவின;
யாகப் பேரால் வேகவைத்தே
ஆடு மாடுகளை அவர்கள் உண்பார்!
தெய்வத்திற்குத் தீக்கொலை விலக்குமோர்
செய்தி அந்தணர்க்குச் சிறிதும் பிடிக்காது.
காந்தி அண்ணலார் ''கடவுளுக்கு
விலங்கு பறவைகள் வெட்டவேண்டா'' என்று
சொன்னார் அவரை சுட்டுக் கொன்றவன்
இன்னான் என்பதை யாரும் அறிவார்.

அறிஞர் ஆதித்தர் அன்புகூர்ந்தே
பலி விலக்கு மசோதா பகரும் சென்னைச்
சட்டசபையில் சட்டமாக்கிட
இட்டார் நாட்டின் எண்ணம் அறிந்தே.

சட்டம் ஆக்குதல் சரியே என்போம்
அந்தச் சட்டம் அந்தணர் யாகச்
செந்தீ உயிர்களைத் தீயவைப் பதையும்
தடுக்கவேண்டும்! தடுக்கவேண்டும்!!

பலியிட்டுயிர்களை நலிவு செய்யாதீர்
என்ற கருத்தை இத் தென்னாட்டில்
நாடோறும் நாடோறும் ஏடுகள் விடுத்தும்
வீடுகள் தோறும் விழாக்கள் தோறும்
சிற்றூர் தோறும் செழுநகர் தோறும்
சென்று பரப்பினான் சீபால்! அடடா!
என்னென்ன இன்னல் ஏற்றான்; அவற்றை
இன்னல் என்னான் இன்பமென்றெண்ணினான்.
தன்னல மற்ற பெருந்தகைக்கு
நன்றி நவிலுக சீபால் வாழ்கவே!

குயில் 1—3—48

சென்னை முதலமைச்சர்
ஓமந்தூர் இராமசாமி

சென்னை மாகணத் தின்முத லமைச்சரும்,
தன்னல மில்லாத் தனிப்பெருந் தகையுமாம்
ஓமந் தூர்இ ராம சாமியை
நாம் உளமார நனி வாழ்த்துகின்றோம்.

ஃ ஃ ஃ

நல்லது செய்யும் நாட்டம் உடையவர்,
அல்லதை நாட்டினின் றகற்ற நினைப்பவர்

ஃ ஃ ஃ

வஞ்சச் செயலால் வாழுமோர் இனத்தவர்
அஞ்சத் தகுமோர் சூழ்நிலை அமைத்தும்,
அறமே மறமென வாயடி அடித்தும்,
இறைமை தன்னை எடுத்தாண்டு கொள்ள
நெருங்குவார் 'அவர்நெருப்' பென்று மீள்வார்.

ஃ ஃ ஃ

பொதுவில் வந்த அதிகா ரத்தைத்
தனிமையில் விற்கும் தக்கைகள் ஒழியத்
தாய்நிலம் தவம்செய்து கிடக்கும் இந்நாள்
பணத்திற் சிறிதும் பற்றிலா ஏழையைத்
தலைமைஅமைச்சராய்ப் பெற்றது தாய்நிலம்.

அமைச்ச ரில்லம் ஆக்கித் தரும்படி
நமதி னத்து ராம சாமியை
அழைத்தனர் அரசினர். அன்பிறல் ஒப்பினர்

ஓமந்தூர் இராம சாமிபால்
நாமும் இந்த ஞாலமும் வியக்க
இருக்கும் ஒருபெரும் பண்புதான் என்னெனில்,
முதலமைச் சென்னும் இதுவெனக்கு வேண்டாம்,
என்னுமோர் பற்றிலாத் தன்மை — ஆதலால்
அன்றோ வஞ்சகர் அஞ்சுகின் றூர்கள்.
ஆதலால் அன்றோ அவரை எதிர்த்தவர்
தூ தூ என்று துப்பப் பட்டார்.

இராம சாமி இந்த நாட்டின்
அமைச்சராய் வந்த அன்று தொடங்கி,
இமைப்பொழுதுதேனும் சும்மா இராமல்
ஆளத் தெரியுமா அவருக் கென்றும்,
என்ன தெரியும் இராமசாமிக் கென்றும்,
பேசத் தெரியாப் பித்தர் என்றும்,
எழுதத் தெரியா இனத்தவர் என்றும்,
ஆங்கிலம் சிறிதும் அறியார் என்றும்,
தீங்கு செய்யத் தெரிந்தவர் என்றும்,
பிரகா சந்தான் பெரியவர் என்றும்,
தெருவில் நடக்கையில் திண்ணையில் புரள்கையில்
வண்டியிற் செல்கையில் வாயோ யாமல்
குளறு கின்றூர் குறுக்கு நூலினர்.
அலறுகின்றூர் ஐயம் பெருமாள்கள்

உள்ளதை இல்லதென் றுரைக்க நேர்கையில்
'முதலமைச் சென்னும் இது எனக்கு வேண்டாம்'
என்னுமோர் பற்றிலாத் தன்மை யாளரை
என்ன செய்ய முடியும்? இதுவரை
என்ன செய்ய முடிந்த தென்போம்.

ஃ ஃ ஃ

எச்சரிக்கை இல்லை — இதுஎன்
விண்ணப்ப மாகும் அண்ணை லார்கே!

திராவிடர் கழகச் செம்மை நிலையில்
அரசினர் அழுக்கா றடைதல் உண்டா?
இல்லை. சட்டமும் இருக்கவில்லை.
மக்கள் கருத்தின் வளர்ச்சியைத் தடுப்பது
தக்க தன்று. சழக்கரின் முறை அது.
திராவிடர் கழகம் சேர்ந்த சிலரை
ஓரோ விடம்சில உலுத்தர் அடிப்பார்;
அடிப்பது பேடிமை அல்லவா? சட்டம் அத்
தடிப்ப யல்களால் தலைக விழ்வதா?
ஊர்க்காப் பாளர் உள்ளப் போக்கே
சட்டமா? சரிநீதி பட்டுப் போனதா?

ஃ ஃ ஃ

பார்ப்பார் தாமும், பார்ப்பார் கையைப்
பார்ப்பார் தாமும் பழியிலாத் திராவிடர்
கழகம் அழியக் கருதுகின் றார்கள்.
திராவிடர் கழகம் இராவிடில் தங்கள்
நெடுநாள் நரிச்செயல் நிலைக்கும் என்கின்றார்;
ஆதலால் தங்கள் அரசியல் செல்வாக்கைத்
திராவிடர்க் கின்னல் செய்வதில் செலவிட்டுக்
கலாம் விளைக்கின்றார், எலாம் இனி அடக்குக!

அடித்தால் அடிக்க அறிவர் திராடவர்,
அடிக்கும் திறத்தினர் ஆயினும் அடிக்கிலார்.
அரியஉம் ஆட்சியில் அமைதி கெடுக்கும்
எண்ணம் திராவிடர்க் கில்லவேயில்லை
கண்கள் திறக்க வேண்டும்.
மண்ணல்லர் திராவிடர் அண்ண லாரே.

குயில். 15—6—48

பேரறிஞர்

சர். ஏ. ராமசாமி

அறிவுத்துறை ஒரு சாரார்க்கே எனில்
அது நாட்டின் அழிவையே உண்டாக்கும்

அன்பரே நேற்றுப் பச்சையப்பன்
அறநிலை நிறுவன நூற்றாண்டு விழாவில்
சர்.ஏ.ராம சாமியின் தலைமைச்
சொற்பெருக்கின் நற்பயன் நுகர்ந்திரோ!
அப்பேறிஞர் அறைந்தவை கேளீர்.

ஃ ஃ ஃ

எல்லாத் துறையிலும் எல்லா வகையிலும்
தேர்ச்சிபெற்ற இளைஞர் தேவை.

ஃ ஃ ஃ

எவர்க்கும் தாங்கள் ஈடானவர் என
ஏற்பட வேண்டும் என்றனர் இளைஞர்.

ஃ ஃ ஃ

கற்கும் துறையில் பிற்பட்டதான
ஒருபகுதி, நாட்டில் உண்டு. நமக்கிது
பெருங்குறை. இதனைப் பெயர்த்தெறிந்து
யாவரும் கல்வி ஏற்கும் வண்ணம்
அரசினர் ஆவன செய்ய வேண்டும்
திருநாடு முதுகெலும்பாய்த் திகழ்பெரு மக்கள்,
கற்கும் துறையில் முற்போக்குண்டா?
என்று கேட்கிறேன். இந்த நாட்டில்
முன்னேற்றம், உண்மை முன்னேற்றந்தானா?

இல்லை! கல்வித் துறையை இழந்த வகுப்பினர்
அதனை அடையும் வண்ணம் ஆக்குதல் வேண்டும்;
நிகர் வாய்ப்பே அதன் நேரான, வழியாம்.
அறிவின் நற்றுறை, ஒரு சாரார்க்கே
அமைந்தால் நாட்டுக் கழிவு நேரும்.
வையகம் புகழும் மாப்பேரறிஞர், நாம்
உய்யுமாறே உரைத்த இவற்றை
ஆளவந்தாரும் அன்பு நாட்டாரும்
நாளும் எண்ணுக நாட்டுக செயலிலே!

குயில்— 15—8—48

கே. எம். பாலசுப்பிரமணியன்

ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்
எனும் உண்மை உணர்ந்தவன்! தமிழைக்
கொன்றே பிழைப்பவர்; தமிழர் ஒற்றுமையைக்
குலைத்துமே அவர்தம துடைமை
தின்றே பிழைப்பவர் ஆகிய பார்ப்பன
ஓநாய்கள் வெற்றியில் திரிந்த
அன்றே எதிர்த்தவன்! அணிவீரன்! பால
சுப்பர மணியனை இழந்தோம்.

நாடுண்டு கூட்டத் தமிழர்கள் உண்டு
நல்ல'வில்' சண்டே அப்சர்வர்
ஏடுண்டு, கூரம்பு ஏழுத்துண்டு கையில்;
"எங்கந்தப் பார்ப்பன நரிகள்"?
கேடுண்டு போகட்டும்'' எனத்தன துடம்பு
கிழத்தனம் அடைந்திடும் வரைக்கும்
பாடென்ப தெல்லாம் பட்டவன் பால
சுப்பிர மணியனை இழந்தோம்.

தமிழரின் தலைவரைப் பெரியாரைச் சாதிச்
சழக்கராம் அரசினர் சிறைக்குள்
அமிழ்த்துக் கேட்டே எழும்பூர் கூட்டத்
தலறியே ஓடிடும் போது
'நமக்கென்ன' எனத்தடுத்திட்டஅண்ணுத்துரை
நன்றியில் சொல்லுமிழ்ந் தேதன்
தமிழ்த் தன்மை நாட்டினேன் தகுதிமிக்கான் பால
சுப்பிர மணியனை இழந்தோம்.

ஆங்கிலந் தன்னிற் பேச்சாளன்; எழுத்தாளன்
ஐந்தாறு மொழியறி வுடையான்!
தாங்காத வறுமைதான் தாக்கினும், பார்ப்பனர்
தாக்கினும் தமிழர்க்கு நேர்ந்த
தீங்கினைத் தீர்ப்பதில் தளர்கிலான் பால
சுப்பிர மணியனை இழந்தோம்.
ஈங்கெவர் அவன்செய்து வந்தநற் றொண்டினுக்
கீடுசெய் திடவல்லார் அறியேம்!

பாலனும் குரிசிலை இழந்ததால் தமிழ்த்தாய்
இழந்தனள் படைவீரன் தன்னை!
ஏலாத துன்பத்தை ஏற்றது குடும்பம்!
பெருமையை இழந்தனர் நண்பர்,
மேலான பருவுடல் மறைந்தனன்! அன்னவன்
மிகக் கொண்ட புகழுடம்பு
காலமெல்லாம் உள்ள தமிழர்க்கு நல்ல
கருத்தினை தந்து வாழியவே!

குயில். 1-6-58

நடிகமணி விச்வநாததாசு

கொக்குப் பறக்குதடி பாப்பா என்று
கொடுத்த அடி ஆங்கிலனைத் துடிக்க வைத்து
மக்களேயும் எழுப் பிற்று விசுவ நாத
தாசென்னும் பாவாணன் வரைந்த பாட்டு!
வைக்கோலேத் தின்னுகின்ற மாடும் அன்னேன்
வாய்ப்பாட்டில் சொக்கிவிடும்! நடிப்பில் வல்லோன்
தெற்கிலும் ஓர் நடிகமணி இருந்தான் என்று
செப்பிற்று வடநாடும் அந்த நாளில்!

செக்கென்றும் சிவலிங்கம் என்றும் காணுச்
சிறுநாய்போல் ஆங்கிலவர் விசுவ நாத
மக்கள்கவிக் குச்சிறையும் தந்தார்! ஆனல்
மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்ருர் அதையும் தாசர்!
கொக்குப் பறக்குதடி என்ருர் பின்னும்
'கொடிக்கப்பல் தோணுதே எனத்தொடர்ந்தார்.
திக்கற்ற தமிழர்க்கு நாட்டின் அன்பு
சேர்த்த விசுவநாத தாசெனும் பேர் வாழ்க!

இறந்தநாள் என்னுமொரு பழங்கணக்கில்
எழுந்ததுதான் இந்நாளின் புதிய வாழ்வு!
மறப்பதும்உண் டோவிசுவ நாதர்பேரை
மறந்திட்டால் கலேயுணர்வு வாழ்வதுண்டோ?
சிறந்திருக்க வேண்டுமெனில் அன்னர் கீர்த்தி
செழித்திருக்க வேண்டுமவர் குடும்பம் நன்றே!
அறம் செய்வோம் செய்நன்றி மறக்க மாட்டோம்
ஆண்டுதொரும் நினைவுவிழா நடத்த வேண்டும்.

பா.கு. 10—7—67

வ. வே. சு. ஐயர்

கேட்டீரோ தமிழர்களே, நம்மில் மிக்க
கீர்த்தி கொண்ட தமிழன் உயிர் நீத்த செய்தி.
'ஆட்பணிதல் கடவுள்ஒரு வனுக்கே யன்றி
அத்தனைபேரும் சமமே ஆகும் என்னும்
மாட்சிமிகும் எண்ணத்தை நாட்டில் மீண்டும்
மலர்வித்த வீரர்க்குள் வீரன் கண்டீர்!
தாட்டிகஞ்சேர் சுப்ரமண்ய ஐயன் இந்தச்
சகம்நீத்தால் தமிழர்மனம் சகிப்பதுண்டோ?

பருவமயக் கத்தாலே ஆங்கிலத்தில்
பல்கலை வல்லானுகி, இன்னும் கற்கக்
கருதி அந்த ஆங்கிலநாடு ஏக, அங்குக்
கண்ணெதிரே நகைகாட்டி கருத்திற் பாய்ந்த
திருநுதலைச் சுந்தர நற்றெய்வந் தன்னைச்
செங்கைகள் கூப்பித்தன் தெய்வ நாட்டை
ஒருநொடியில் விடுவிப்பேன், ஒன்றும் வேண்டேன்
உறுவனவந் துறுகவெனும் உணர்ச்சியாலே

காய்தன்னை வியந்துகனி வெறுப்போராகும்
கடும்பகையால் கண்டதுயர் கொஞ்சமன்று;
தாய்நாடு திரும்பிவரும்போதில் அந்தச்
சமுத்திரத்துக் கப்பலில் ஓர் சமுத்திரம்போல்
பாயுந்தன் எண்ணங்கள் முன்னும், தோள்கள்
பாரதத்திற் பின்னருமாய்த்தொடர வந்து
காயத்தை நற்பொருளை உயிரை நாட்டின்
சதிக்களித்தோன் கதிநினைத்துக் கலங்காருண்டோ?

நன்னாட்டிற்கு அவன்தொண்டு பெரிது; வேரில்
தண்புனலைப் பாய்ச்சிடுமோர் தியாகம் எண்ணில்
அன்புடையது; இருள்கொண்ட நெஞ்சம் தன்னில்
அணைகடந்த வெள்ளம்போல் தேசபக்தி
நன்றுவளர் விப்பது, நாம் என்செய்வோமால்!
நலம்விளைக்கும் கற்பகத்தைப் புதுநினைப்புக்
குன்றத்தைக் குன்றஞ்சார் குளிர்புனல்தான்
கொண்டதுவோ? பகைவருளம் குளிர்ந்ததேயோ.

'ஸ்வராஜ்யா' குரோதன—ஆனி—3

லெனின்

யுகமாகிநின்ற லெனின் உலகாகிநின்ற லெனின்
உறவாகிநின்ற லெனினே
அகமாகிநின்ற லெனின் அறிவாகிநின்ற லெனின்
அரசாளவந்த லெனினே
சுகமாகிவந்த லெனின் துணையாகிவந்த லெனின்
சுதந்திரமான லெனினே
இகமாகிநின்ற லெனின் எமையாளவந்த லெனின்
இறையாகிவந்த லெனினே.

நறவூற கின்ற மொழி பொருளார்க்கும்என்ற வழி
நடைகொண்டு வந்த லெனினே
உறவாகி உலகெங்கும் உழைப்பாளர் ஆட்சிநெறி
உறமாக்கி வைத்த லெனினே
இறவாமை கொண்ட ஒரு குடியாட்சிதன்னைஇனி
இயல்பாக வேத முடிவாய்
அறவாழி புதிதாக அகிலாண்டம் நின்றுயர
அருளாகி நின்ற லெனினே.

ஜனவநோதினி (1918)

காலஞ் சென்ற நிக்கோலாய்
லெனின்

மானிடரில் யாவருளர் நின்னைநிக
    ரானமன வன்மைதிடம்
        மாறில் கலையில்
வானவரில் யாவருளர் இவ்வுலகில்
    வந்தெளியர் வன்துயர்
        தகர்க்கும் வலியார்
ஏனையுல கங்களினும் யாவருளர்
    தம்முயிரை யீந்தறம்
        நிறுத்து மியலார்
தூநல மிகுந்த விறலோய் "லெனின்"
    எனும் பெயர்கொள் சுத்ததவ
        சூர முனியே.

நீதிமனம் நொந்தன நிலைத்தபல
    பௌதிக நிகழ்ச்சியல
        றுற்ற நிகரில்
சோதியறி வாளர்கலை வல்லுனர்
    கலங்கினர்கள் தூயசம
        மாதி துகடீர்
பேதறு குணங்கள் பயமுற்றன
    சுதந்திர பிதாவென வுயர்ந்த
        பெரியோன்
ஏதமகலெங்கள் "லெனின்" யேழையர்
    துணைக்குரு இறந்துதுயர்
        ஈந்த பொழுதே.

பனிமழை சொரிந்துகுளி ருயிரினை
யருந்து மிடர்படுமிட
மிருந்த சிறையில்
தனியறை கிடந்து பல வருட முயி
ருட்கிதவநிலையி யுயர்
வுற்ற பெரியோன்
அநிதியுரு வாகியர சியலையட
வாலுடைய வசுரகுரு
வான அரசன்
மனிதவுரு மாயவொரு ''லெனி''னென
வளர்ந்ததவ வரத வுன
புகழுயர்கவே.

பசியொரு புறத்தும் நளிர்
குளி ரொருபுறத்து முயிர் பருகி யழி
வற்ற படியே
நிசியொரு புறத்துமிகு நிலையறு
பலக்குறைவு நெடிதுயிர்
நசிக்கு மெளியோர்
இசையுடனெழும்பும் வகை யெதுவென
நினைத்துவகை யெழுவதை
யியற்று பெரியோய்
திசைவளர் புகழ்க்குரிய "லெனி" னெனும்
இயற் பெயர தினகர
விரற்குரவனே.

எண்ணியன வெண்ணிய விதம்பெறுவர்
எண்ணியவர்: ஏற்றமுறு
திண்ணிய ரெனில்
மண்ணிலுறு மானிடரி லென்றுதிரு
வள்ளுவர் வகுத்தவுரை
வாழும் வகையே

புண்ணுறு சிறைக்குள் நினைவுற்றபடி
பிற்பகல் புரிந்தனை
புகழ்க்கு முரியோய்
தண்ணளி தனக்குறையு ளான ''லெனின்''
எம்மிறை தனித்திறம்
உரைத்த லெளிதோ?

புருகூதன் முதலாய வானோர்க
ளவர்மாதர்
புடை சூழவே
மருவோடு மலர்தூவி எதிர் கொண்
டழைத்தங்கு
மகிழ் வெய்தவும்
திருவோடு கலையோடு மெளியோர்க
ளுலகிற் சிறப்
பெய்தவும்
அருளான துருவான ''லெனி''
னுவி மோட்சத்தில்
அமர்வுற்றதே!

வாழியுன தாளுகையும் வாழியுன
தாரணமும் வாழியுன
தன்பர் குழுவும்
ஆழியுல குள்ளளவும் ஆன்றவர்க
ளுள்ளவும் ஆவிநிலை
யுள்ள வரையும்
ஏழினோடு மேழுலகும் ஈடகலும்
வானவரும் எவ்வுயிரு
முள்ளதனையும்
ஊழினெடு மூழி வருடங்க
ளழியாத புகழுற்றற
முயர்ச்சி யுறவே!

பிப்ரவரி—12. 1924

தோழர் வல்லத்தரசு

கேளாயோ 'பார்ப்பனியம்' என்னும் குன்றே!
கீர்த்தியுள்ள புதுக்கோட்டை உனது கோட்டை!
ஆளுகின்ற மக்களெல்லாம் உனது மக்கள்!
அறமு நீ! சத்தியம் நீ! தெய்விகமு நீ!
தோளுயர்ந்த வீரரெலாம் அறிஞரெலாம்
துணையுனக்காய் மீசைதனை முறுக்குகின்றார்!
நாளன்று! மாசமன்று: வருடமன்று;
நானூறு கோடியுகம் வயதுனக்கு!

வானத்தை வில்லாக வளைப்பாய். இங்கே
மணலையெலாம் கயிறுகத் திரிப்பாய்! ஆனால்
மானத்தன், இளவீரன் முத்துச்சாமி
வலத்தரசன் பகுத்தறிவுக் கச்சை கட்டி
ஆனசுய மரியாதைக் கூர்வாள் தன்னை
அரைக்கசைத்து நின்றதனைக் கண்ட அன்றே
'ஏனப்பா புதுக்கோட்டைப் போர்க் களத்தில்
இறங்கப்பா' என்று நீ சொல்லவில்லை.

மகத்வமுறு பார்ப் பனியமலையே! எங்கள்
வலத்தரசன் எதிர் நின்று வாதம் செய்து
சகத்தினிலே உன் புகழை நிலைநாட் டாமல்
சர்க்காரின் காலடியை நக்கி நக்கிப்
பகுத்தறிவன், இளஞ்சிங்கன், உனைத்தொலைத்துப்
பழி தீர்க்கும், ஆயத்தன் குன்றத்தோளன்,
நகும்படிக்குச் சிறையாக்கு வித்தாய்! பின்பு
நாடு கடத்தச் செய்தாய் நாயே! நாயே!

முழக்கம் 8.12.32

தமிழ்நாட்டுத்
தவக்கொழுந்தின் மறைவு!

நல்லதொரு நேரத்தில் பொல்லாச் சேதி
நாம்கேட்க லாயிற்று! தமிழர் தங்கள்
வல்லஒரு படைத்தலைவன் அறத்தின் மிக்கான்
மறத்தமிழன் சர்பன்னீர் செல்வன் இந்நாள்
இல்லை;அவன் மறைந்துவிட்டான் வரவே மாட்டான்
மீளாத விடைபெற்றான் என்கின் றார்கள்.
சொல்வதுண்டோ தமிழர்படும் துன்பந் தன்னைத்
தூர்ப்பதுண்டோ தமிழரது கண்ணீர் ஊற்றை!

நாட்டுரிமை யின்பேரால் தமிழர் தம்மை
நச்சரவுக் கூட்டத்தார் காய்த்துக் கொண்டு
கேட்டையெலாம் தமிழர்க்குத் தந்து தங்கள்
கிளையோடு நலத்தையெலாம் உறிஞ்சு தற்கே
மாட்டவந்தார் இந்தியினைத் தமிழ ரெல்லாம்.
மறுத்துநின்று போரிட்டார் வெற்றி கண்டார்!
தேட்டமுதம் தமிழர்உணும் நேரம் பன்னீர்
செல்வனையோ பிரிவுற்றுத் திகைக்க வேண்டும்!

தமிழர்நலம் காப்பதற்கு நீதிக் கட்சி
தமிழ்நாட்டில் தோற்றுவித்த அறிஞர்க் குப்பின்
சமர்விளைக்கத் தலைவனின்றி யிருந்த காலை
தனித்துவந்தோன் தமிழர்பிரான் இராம சாமி
''நமரங்காள் அஞ்சாதீர்'' என்றெ ழுந்தான்!
நன்றெனவே உடனெழுந்தான் பன்னீர் செல்வன்
தமிழர்பிரான் தன்னருமைப் படைத்த லைவன்
தனையிழந்தால் சலியாதோ சலியா உள்ளம்!

ஆரியரின் சூழ்ச்சியினுல் கனத்த மண்ணை
ஆழஉழுது ஒற்றுமையை விதைத்தும் வாழ்வு
நீரளித்தும் தமிழர்நலம் என்னும் வாழை
நிலையுயர்ந்து பூத்துக்காய்த் திருக்கு மட்டும்
சீரியநற் றெண்டுசெய்தான் பன்னீர் செல்வன்
செந்தமிழர் தமைஇந்நாள் பிரிந்தான்-அந்தோ!
கோரியநற் பழம்பழுக்கும் தமிழ்நாட் டார்கள்
கூடிஉண்பார் அவனை எண்ணி இரங்கு வாரே!

இங்கிலாந்தில் இந்தியரின் அமைச்ச ரின்பால்
இருந்துதவக் கோரியதால் பன்னீர் செல்வன்
மங்கியுள்ள தமிழர்நலம் கோரிச் செல்ல
மனங்கொண்டான்! தனதுநலம் மறுத்த செம்மல்!
துங்கமுறு தமிழரது செல்வந் தன்னைச்
சுமந்துசென்ற அனிபால்ஆ காய ஊர்தி
இங்குள்ள படைச்சிறியர் களிப்புக் கொள்ள
இட்டதுவோ நடுக்கடலில் துயர்தான் என்னே!

"தமிழ்நாடு தமிழர்க்குத் தமிழர் நாட்டில்
சனியாக வந்துள்ள ஆரி யர்கள்
நமரல்லர் நம்பகைவர் அந்நாள் தொட்டே!
நமதுகலை வாழ்க்கைமுறை வேறே உண்டு
நமையேநாம் நம்பிடுவோம்! பிறரின் சூழ்ச்சி
நஞ்சுதனை விலக்கிடுவோம்!" என்று சொல்லும்
அமுதான மொழிகளெல்லாம் பன்னீர் செல்வன்
அழகியவாய் இருந்துவரக் கேட்ப துண்டே!

தஞ்சைபெற்ற தமிழ்நாட்டுத் தவக்கொ ழுந்து
தமிழ்மொழியின் படையாட்சி யுடைய நம்பி
நெஞ்சையள்ளும் பெருந்தன்மைச் செயல்படைத்தோன்
நிறைசெல்வன் குறைவற்ற பன்னீர் செல்வன்
பஞ்சையுளத் தானல்லன்; கொள்கைக் காகப்
பரிந்துபோ ராடும்அண்ணல் மறைந்தான் இங்கே!
மிஞ்சுமவன் பெரியபுகழ் மறைவ தில்லை
மிகுதமிழர் அவன்நன்றி மறப்ப துண்டோ?

நகர தூதன் (22—3—1940)

"தமிழுக்கு உயிர்தந்த நடராசன்"

இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் சிறைக்குச் சென்ருன்.
இளங்காளை நடராசன்; சென்னை வாசி;
அந்தமுறும் இலக்குமணன் அம்மாக் கண்ணும்
அருந்தமிழர் பெற்றெடுத்த மருந்து போல்வான்
செந்தமிழிற் பற்றுடையான்; உத்தியோகச்
சிறு வாழ்வில் வெறுப்புடையான்; கைத்தொழில் மேல்
சிந்தைவைத்தான் பயின்றுவந்தான் திறமை யுள்ளான்;

தமிழ் நாட்டில் இந்தியினைக் கட்டா யத்தால்
சாரவிட்டால் தமிழ்சாகும் எனநினைத்தான்
அமுதொத்த தன்தமிழின் நிலைக்கு நொந்தான்
அண்டைஅயற் பெரியார்பால் தனக்கேற் பட்ட
சமுசயத்தைத் தெரிவித்தான். உணவு நீத்தான்
சதாகாலும் இதே நினைவாய் இருந்து வந்தான்
தமிழகத்தார் எல்லார்க்கும் உணர்வு காட்டித்
தன்உருவம் காட்டிவிட்ட தமிழ்ப்பி ராட்டி

நடராசன் எதிரேயும் வந்து நின்று
நானில்லா விடில்நீயும் இல்லை என்று
படபடத்த இதழாலும் துயர்க்கண்ணாலும்,
பகர்ந்து சென்ருள். வாழ்கதமிழ் வாழ்க வாழ்க
இடரான இந்திமொழி வீழ்க வீழ்க
என்றுரைத்தான் தமிழரிடம் தமிழ்நாட்டின் கண்!
அடாதசெயல் இதுஎன்ருர் இந்திச் சர்க்கார்
அழகியோன் தான்தன்னைச் சிறையிற் காண்டான்.

நெஞ்சத்தில் வீற்றிருந்த தமிழ்த்தா யோடு
நெடுஞ்சிறையில் நடராசன் இருந்தான். அன்னேன்
கொஞ்சுமொழி தனைநினைத்துப் பெற்ருேர் உற்ருேர்,
கொடுஞ்சிறைக்கு வெளியினிலே இருந்தார், மற்ற
வஞ்சமிலாத் தமிழரெலாம் நடரா சன்பேர்
வாழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலநாளின் பின்
வெஞ்சுரந்தான் கண்டதுவாம், அது நாள் தோறும்
மேலோங்கலா யிற்ரும் மெலிவுற் ருனும்.

சாக்காட்டின் ஒட்டினிலே தவிக்கும் போது,
தமிழ்நாட்டைத், தமிழர்களைப் பெற்ருேர் தம்மைப்
பார்க்குமோர் ஆசைவந்து படுத்தும் போது
பழியேற்க அஞ்சாத சிறைத் தலைவர்
ஆக்கினைஒன் றிட்டாராம்! நடராசா நீ
அரசினரை மன்னிப்பு கோட்டுக் கொண்டால்
பாக்கியனுய் விடுதலையைப் பெறுவாய் என்ருர்.
பைந்தமிழன் தன்நிலையை எண்ண லானுன்.

மன்னிப்புக் கேட்டிடுவாய்; தமிழர்க் குள்ள
மானத்தை இழந்திடுவாம் என்று கூறிச்
சின்னபுத்தி அதிகாரி கேட்டு நிற்கச்,
செந்தமிழ்த்தாய் உன்அன்பின் அடையாளத்தை
இந்நிலையிற் காட்டுகநீ மைந்தா, மைந்தா
என்றேதன் தாமரைகை ஏந்தி நின்ருள்.
மன்னுநி மன்னர்களின் வழியில் வந்த
மாத்தமிழர் பழம்பெருமை பறிபோ காமே
காக்களன்று நின்றிருந்தார் கூட்டமாகக்
கண்ணுலும். சிரிப்பாலும் தனது காதற்
போக்குணர்த்தி வந்தஓர் இளைய நங்கை
பூமானை, அன்புதர வேண்டி நின்ருள்.
வாய்க்கும் இவை அத்தனையும் நடராசன்தன்
மனேலோக நடைமுறையாம். என்ன செய்வான்.
ஆர்க்கும் முரசம்போல் 'மன்னிப்புக் கேளேன்'
அருஞ்சிறையில் சாவதற்கும் அஞ்சேன் என்ருன்.

தனைத்தந்தான் எனக்கென்றுள் செந்தமிழ்த்தாய்
தகதகெனக் களியாட்டம் ஆடா நின்றுள்!
தனக்கென்று வாழாத தமிழா என்று
தமிழரெலாம் அவன்பேரைப் பாடா நின்றார்!
தனிப்புகழ்சேர் நடராசன் தன்னைப் பெற்றோர்
தமிழுக்குப் பெற்றோம்என் றகம கிழ்ந்தார்!
நனித்த நறுங்காதலிதான் தேம்பி நின்றுள்!
தமிழ் வீரன் நடராசன் இறந்து போனான்.

அன்னவனின் புகழ்இந்தத் தமிழ்நாட்டின்கண்
ஆர்ந்ததற்குக் காரணத்தை அறிவிக் கின்றேன்
சின்னதொரு கல்வியினால் தறுக்குக் கொண்டு
தீமையெலாம் மக்களுக்குச் செய்து கொண்டு
தன்னலத்தை எண்ணி எண்ணித் தமிழர் நாட்டைத்
தரைமட்ட மாக்குகின்றான் அவர்போலின்றி
இன்தமிழிற் கல்விகற்றான் நடரா சச்சேய்
எழில்பெற்றான் புகழ்பெற்றான் எல்லாம் பெற்றான்,

தமிழரசு (15—2—1939)

சிவானந்தம் புகழுடம்பிற்குபுகழ் மாலை

சிவாநந் தத்தின்
　　தமிழ்த் தொண்டு செப்புகிற
'நா' ஆனந் தத்தை
　　நணுகுமன்றே-பாவாணர்
நல்லாரைப் பாடியன்றே
　　நல்லின்பத்தைப் பெற்றார்
பொல்லாரைப் பாடுவரோ போய்?

சிவா வினவறிந்த
　　நாள்முதல் செந்தமிழ்ச் சீர்
காவாத நேரத்தைக்
　　கண்டவர் யார்? நாவாரச்
சொற்பெருக் காற்றுத்
　　துறையுண்டா? யார்க்குமவர்
பொற்பெருகச் சீறும் புலி.

பாட்டெழுதக் கேட்டிடுவார்
　　பன்னாளும், ஓர் நாள், நீர்
பாட்டெழுதும், என்று
　　பகர்ந்திட்டேன்—கேட்ட அவர்
ஏழை நிலை எண்ணி
　　எழுதிய பாட் டொவ்வொன்றும்
வாழவகை செய்யும் மருந்து.

இறைக்கஞ்சி ஏங்கும்
　　தலைவர்போல் அன்றிச்
சிறைக்கஞ்சா சிங்கத்தைச்
　　சாவு மறைத்ததனை

எண்ணினால் நெஞ்சம்
இறங்கும், தமிழின்நிலை
எண்ணினால் கண்ணீர் வரும்!

எப்போது பெண்கொண்டார்?
இல்லத்தில் மக்கள் தமை
எப்போது கையில்
எடுத்தணைத்தார்?—முப்போதும்
மாசுடையும் மாற்றாத
சீவாவுக் கூர்ஊராய்ப்
பேசுவது தானே பெரிது.

தாமரைக்கோர் ஆசிரியர்
தாய்மொழிக்கோர் ஆய்வாளர்
ஊமரையும் பேசவைக்கும்
உண்மையிதழ்த் தாமரையோ
கல்விப் பசிக்கு நல்
கட்டமுது! கற்றாரை
வெல்விக்கும் வெற்றி முரசு.

நாட்டுக்குப் பேசித்தன்
நாட்டுக் கெழுதி உயிர்
நாட்டுக்கே நல்கிய
சீவாவை—நாட்டில்
இருக்கும் படிசெய்வோம்!
கல் நாட்டிச் சீர்த்தி
பெருக்கும் படிசெய்வோம் நாம்!

இருந்தும் வரைந்தார்
இறந்தும் வரையத்
திருந்து புலவரையும்
செய்தார்!—விருந்தினரைத்
தாமரை என்றும்
தழுவவைத்தார் ஆதலினால்
நாமவரை நாளும் மறவோம்.

தாங்கொண்ட கொள்கை
தழைக்கப் பெரிதுழைப்பார்
தீங்குவரக் கண்டும்
சிரித்திடுவார்—யாங்காணும்
துன்பச் சுமைதாங்கி!
சீவானந்தம் போன்ற
அன்பச் சுமைதாங்கும் ஆள்.

சீவா புகழ்காப்போம்!
செம்மல் மனிமக்கள்
மூவா மகிழ்ச்சியினில்
மூழ்க வைப்போம்—சீவா
தொடங்கிய வற்றைத்
தொடர்ந்து முடிப்போம்
நடுங்கோம் தமிழ்மீட்க நாம்.

தாமரை (19—1—'63)

எஸ். இராமநாதன்,

உரைமுழக்கம்

நெல்வேலிச் ஜில்லாவில் ஆண்டு தோறும்
நிகழுசுய மரியாதைப் பெரிய கூட்டம்
சொல்வாய்ந்த தூத்துக்கு டிக்கண் இன்று
தொடங்கினர் என்பதையும் அவ்வி டத்தில்
வல்லாளர், நல்லறிஞர், செல்வர் யாரும்
வந்திருந்தார் என்பதையும் அக்கூட்டத்தில்
எல்லாரும் எஸ்ராம நாதன் தன்னை
எழிற்றலைவ ஞய்க்கொண்டார் இதையும் கூறி,

சிறப்பாய்இந் நாட்டினுக்கும் பொதுவாய் மற்றத்
தேசத்து மக்களுக்கும் ராம நாதன்
அறப்பாதை இதுவென்றே கூறி விட்டார்
அம்மொழியை நன்ருக எடுத்துக் காட்டி.
"நிறப்பேச்சை மதப்பேச்சைச் சாதிப் பேச்சை
நிறுத்துங்கள் வாழுங்கள் என்ருர்" அந்தத்
திறப்பேச்சைக் குறிப்பாகச் சொல்லிக் காட்டிச்
செகமதிர வீராநீ முரசறைவாய்.

மதங்கள் எனும் படுகுழிகட் கப்பா லன்ருே
மக்களது முன்னேற்றம் உண்டென்கின்ருர்
இதங்கனிந்த நெஞ்சத்தால் ராம நாதன்
இசைக்கின்ருர் ஓகோகோ வீரா! இந்நாள்
மதங்கொண்ட யானைமேல் முரசம் ஏற்றி
வையத்தார் எழுச்சியுறக் குணிலை ஓச்சிச்
சதங்கூறி முழக்கஞ்செய்! மக்கள் யாரும்
சமம்என்று முழக்கஞ்செய் முழுக்கஞ் செய்நீ.

கொடுமையெலாம் உறைவிடத்தைக் கோயி லென்றும்
கொடுமைகளின் பொக்கிஷத்தை நூற்களென்றும்
வடுமொழிகள் பேசுவதும் தீண்டோ மென்றும்
மக்களை விலக்குவதும் அறிவுக் கொவ்வா
நெடுமூடப் பழக்க வழக்கங்கள் கொண்டு
நிலஞ்சிரிக்க வாழ்வதுண்டோ என்று சொன்னர்
விடுதலைகொள் நெஞ்சத்தால் இராம நாதன்
விளம்பியதை விளம்பிமுர சறைவாய் நன்றே.

விடுதலைப்பெண் மக்களினை நமதுநாட்டில்
வெற்றடிமைப் பெண்மக்க ளாக்கி விட்டார்!
கெடுதலையை நீக்குங்கள்! வறுமைப் பேயைக்
கிழித்துப்போ டுங்கள்! விஞ் ஞானத் தேர்ச்சி
அடையுங்கள் எத்தொழிற்கும் ஆலைக் கூட்டம்
அமையுங்கள் அழையுங்கள் புதிய வாழ்வைக்
கொடையன்பர் இராமநா தன்சொல் வாழ்த்திக்
கொட்டடா முரசத்தை! அன்னர் வாழி!

இ. மு. சுப்பிரமணியம்

(சந்திரசேகரப் பாவலர்)

நேர்மை நீதி அஞ்சாமை
நிறைந்த பன்னூல் தேர்புலமை
சீர்மை கணிய நூலறிவு
சித்தாந்தத்தில் பேரறிவுக்
கூர்மை, ஆர்யக் கூட்டத்தைக்
குப்பை கூளப் புராணத்தைத்
தீர்ப் புரைக்கும் திறனுய்வால்
தெளியச் செய்தான் தமிழ்நிலமே!

செந்தமிழுக்குத் தீதென்ருல்
சிறுகுறும்பு பார்ப்பனர்கள்
முந்துவார்கள் அவர்கள் தம்
மூக்கறுக்கும்படிச் செய்யும்
தந்தை பெரியார்க் கொரு துணைவன்
தமிழன் குடியரசேடுதனில்
சந்திர சேகரப் பாவலனுய்
சாய்த்தான் பார்ப்பார் கொட்டத்தை.

இராமா யணத்தின் இழிவெல்லாம்
எத்துப் புலவர் கூற்றெல்லாம்
பராவி வணங்கும் வால்மீகி
பல்லேப் பிடித்துக் காட்டியவன்
வராத தீமை வந்ததெலாம்
வழிபட்டேற்ற கம்பனவன்
திராவிடத்தில் செயும் தீமை
தெரியச் செய்தான் இ. மு. சு.

பார்தத்தின் பார்ப்பனரின்
 பழக்க வழக்க ஒழுக்கமன்றி
வீரம் நீதி ஒன்றுமில
 வெட்கம் கெட்ட குடும்பத்தின்
சோரம் போன கதையென்று
 தோலுரித்துக் காட்டியதார்?
சாரம் மிகுந்த எங்களுயர்
 சந்திர சேகரப் பாவலனே!

தமிழ்நிலம் (15—4—48)

மானவீரன் வ. உ. சிதம்பரன்

வெள்ளையன் கப்பலாலே
விரிந்தஇந் நாட்டின் செல்வம்
கொள்ளைகொண் டோடல் கண்டு
கொதிப்புற்ற சிதரம்பரன் பேர்
பிள்ளைதான் பேரூக்கத்தால்
பிழைக்கவந் தடிமை கொண்ட
நொள்ளையர் மாயச் செய்தான்
நோன்மைசேர் கப்பல் விட்டான்!

கடல்பிறக் கோட்டிச் சென்ற
கால்வழி வந்த எங்கள்
அடல்மிகு விடுதலைப் போர்
அரிமாக்கள் ஆயிரத்தை
தடந்தோளில் நெஞ்சில் சேர்த்த
தமிழனை நினைக்கும் வெள்ளைக்
குடலெலாம் கலங்கும் தூத்துக்
குடியதன் குடிமை காத்தான்.

இந்தியத் தலைவர் எல்லாம்
இந்திய வீரர் எல்லாம்
செந்தமிழ்ச் சிதம்பரத்தின்
செந்தணல் சிந்தனைக்கே
முந்தித்தம் செவி கொடுப்பார்
முடிவினை எடுப்பார் வெல்வார்.
அந்தமிழ் பாரதிக்கும்
அவனன்றோ அரிய அம்மான்.

பகைவனைப் பரங்கிப் பேயைப்
பாரத நாட்டிருந்து
தகைப்பதும் உரிமை நாட்டில்
தலைநிமிர்ந் துயர்ந்து வாழ்தல்
வகையென வேங்கை யாகி
வடக்கொடு தெற்க னைத்தும்
தொகைதொகை மறவர் கூட்டம்
தொகுத்தனன் வெடி மருந்தாய்!

விடுதலை மறவனுக்கு
வெள்ளையர் சுரண்டல் கூட்டம்
கெடுதலை கோடி தந்தார்
உலகினைக் கெடுக்க வந்தார்
படுகொலை வழக்கு நூறு
பாய்ச்சினர்; சிறைக் கோட்டத்துள்
கொடுதலை என்றார், வீரச்
சிறுத்தையா கோழை யாகும்?

கல்லுடை என்றார் வெள்ளைக்
காரரின் அதிகாரத்தின்
பல்லுடைப் பதனைப் போல
பாறைகள் உடைத்தார், நெஞ்சின்
மல்லுடைந் திட்டதில்லை
மறத்தமிழ் நெஞ்சம் இன்பச்
சொல்லுடை படாத பாக்கள்
சொல்லிடும் துயர் துடைக்கும்!

திக்கெலாம் திருட வந்த
சிவந்ததோல் பரங்கியர்கள்
வெட்கிட புரட்சித் தீயின்
வெடிகளாய்ச்சி தம்பரத்தின்
சுக்குநூ றுக்கும் தோழர்
தொல்லைகண் டிடிந்த போது
செக்கினை இழுக்கச் செய்தார்
சிதம்பரப் பெரியோன் தன்னை.

எண்ணெயைப் பிழிவதைப் போல்
ஏ வெள்ளைக் கார ரேனும்
மண்டையைப் பிழிவோம் என்று
மனத்தினில் எண்ணி எண்ணி
கண்ணீரைப் பொழிந் திடாமல்
கடுந்துயர் உள்ளம் கொள்ளும்;
திண்ணையில் பார்ப்ப னர்கள்
தெருச்சோறுண் டுவகை பூப்பார்!

மூவாயுள் கடுஞ் சிறைக்குள்
மூடினர் சிதம்பரத்தைச்
சாவாயுள் விழுங்குதற்கும்
தவித்தது தமிழ் மானத்தை!
நோய்வாயில் புகுத்து தற்கும்
தோற்றது சிறை நொடிப்பு.
மாவாயில் திறந்த தோர்நாள்
மானவேள் வெளியில் வந்தான்.

உடல் பொருள் ஆவியெல்லாம்
உற்றநாட் டுரிமைப் போர்க்கு
கெடல்இல்லை என இழந்தோன்
கீழ்ப்பட்ட சிறையிருந்து
மடங்கலாய் வந்தான்; ஆனல்
ஆரிய மடியில் வாழ்ந்தோர்
அடடவோ சிதம்பரத்தை
அணுகிடக் கூசினர்கள்.

நன்றிகெட் டுயிர் வாழ்கின்ற
காங்கிரசியக்கத் தார்கள்
பன்றிக்கும் கீழ்ப் பட்டோரே
பரங்கியன் சுரண்டற்குப் பின்

வென்றி என்றுவப்ப தெல்லாம்
வெற்றுவேட்டு ரிமை யாகும்
என்றிவர் வாழ்வார்? இல்லை
இடியுண்ட மரம்போல் வீழ்வார்

தமிழ் நிலம்— 1—8—49

பவானந்தம் பிள்ளை

ஆங்கில மொழியின் அறிவிருந்தாலே
தாங்கள் உயர்ந்தவர் தமிழுக்குத் தாம்செயும்
தொண்டு பெரிதென்று சொல்லிப் பார்ப்பன
நண்டுகள் வளையிலே நாடகம் நடத்தும்
பண்பிலாச் செயலில் பலர் இங்கிருக்கையில்
கண் இழக்காத கற்றவர் சான்றோர்
சிவானந்தத்திலே சிந்தை செலுத்தா
பவானந்தத்தின் பணியை எண்ணினால்
உண்மை அறிஞனின் உழைப்பை எழுதிடும்
வண்மை தமிழுக்கு வரவில்லை என்பேன்.

சொல்லும் செயலும் ஒழுக்கத் திணைய
மெல்லிதழ் முறுவல் முகத்தில் மிதக்கப்
பழமையில் பழுத்தவன் புதுமையில் மலர்ந்தவன்
புலமையில் சீர்த்த தெளிவு பெற்றவன்
இலக்கியம் இலக்கணம் எண்ணிக் கற்றவன்
அன்பில் விளைவதே அறமெனக் கொண்டவன்
தென்பில் செந்தமிழ்க் குழைப்பதில் தேர்ந்தவன்!

ஒருநாள் நீலப் பட்டாடை உடுத்தே
அரும்பொன் வேலைப் பாடுகளுடனே
தொழில்திறம் காட்டி விழிமுன் ஆடினாள்;
அழகி நீ யாரென ''அந்தமிழ்'' என்றாள்
''புத்தக வடிவிலே பொலிந்த நூல்மகள்
பிள்ளை பவானந்தம் பெற்றவள்'' என்றாள்.

அன்னை நீ அன்னை நீ கன்னித்தமிழனை
மடங்களின் சோற்றால் வயிறு வளர்ப்பவர்
கிடங்கிலிருந்து கிளர்ந்தெழு ஞாயிறாய்
அனைவர்க்கும் உன் அருமை விளங்க

ஒளியை உண்ண வெளிப்படுத்தியவனி
தெளிந்தவன் சிறந்த கல்வியில் தேர்ந்தவன்
பதிப்பித் தீந்தான் மதிப்பித் தீந்தான்
வாழிய அவன்திறம்! வண்டமிழ்த்
தாயினைத் தந்த தமிழனே வாழ்க!

தமிழ்நிலம். (15—10—49)

முத்தமிழ் இலக்குவன்

இசையால் எனைக் கவர்ந்தான். வீணை
இசையால் எனைக் கவர்ந்தான்!

நகைத்தமிழ் பாடல்கள்
நமக்களித்தான் புது
நாடகக் கடலுக்குள்
முக்குளித்ததான்

இசையால் எனைக் கவர்ந்தான்!

நினைவாட்சி என்றொரு நூல்
நிறைவாட்சி
நெஞ்சை நெகிழ்ந்துருக்கும்
தமிழ் மாட்சி!
புனைவாட்சி பொருளாட்சி
குற்றாலப்புனல் மாட்சி
பூரித்தேன் புலமைத்தேன்
வினைமாட்சி!

இசையால் எனைக்கவர்ந்தான்!

இழைத்தமிழ் மாலை
தமிழ்த்தாய் கழுத்தில் விழும்
ஏழிசை வண்டுகள்
சென்றுசென்று தொழும்!
அசையா என் மனத்தை
அசைத்துவிடும்
அற்புதக் கலைஞன்
இலக்குமணன் உழும்—

இசையால் எனைக்கவர்ந்தான்!

தமிழ்நிலம். (1—2—48)

நீ. கந்தசாமி

எந்தசாமிப் பிள்ளையையும்
ஈடிணையற் றுயர்ந்தொருவன்
எனைக் கவர்ந்த
சொந்தசாமி உண்டென்றால்
வியப்புறுவீர், மருண்டிடுவீர்
தூய்தமிழ்த்தாய்
தந்தசாமி தலைச்சாமி
பழந்தமிழும் புதுத்தமிழும்
தரமாய்க் கற்ற
கந்தசாமிப் பிள்ளையவன்
கடலாழம் விரிவானக்
கல்வியாளன்.
பொறியியலில் பேரறிஞன்
புலமையிலோ நுண்ணறிஞன்
புதுமலர்ச்சி
அறிவியலில் கரைகடந்த
அறிவாளன் செந்தமிழ்க்கே
அவற்றைக் கொண்டு
நெறியியலில் திறனும்
நெஞ்சுடையான் நிறைநூற்கள்
நினைந்து கற்பான்.
வெறியியலில் நிற்காத
வீரனவன் வீழ்தவனே
விரி தமிழ்க்கே.

கட்டடத்தின் ஒப்பந்தம்
ஒவ்வொன்றும் கண்டுமுதல்
காண்ப தெல்லாம்
கொட்டிடுவான் கரந்தை தமிழ்ச்
சங்கத்தின் கடைக்காலாய்,
கலைமலிந்த
கட்டடமும் அவனுவான்
தமிழ்ப்பொழிலின் கடிமணமும்
கவின் வனப்பும்
உட்சுவையும் அவனுவான்
உணர்வெல்லாம் உணர்ச்சியெலாம்
உயிர்த்தமிழ்தான்.

இலக்கியமும் இலக்கணமும்
கல்வெட்டாய் செப்பேடாய்
இருந்தினிக்கும்,
வலக்கண்ணுய் இடக்கண்ணுய்
வாங்குவளி நுரையீரல்
வகைபடல் போல்
துலக்கமுறும் எந்நாளும்
துல்லியமாய் மிகத்தெளிவாய்த்
துய்த்தவற்றைச்
சொலத்தெரிந்த மிகச்சிறந்த
காவிரிபோல் தலைச்சுரப்பு
சொரியும்குன்றம்.

எள்ளிநகை யாடுவதில்,
இலக்கணத்தில் சொக்கட்டான்
இடுவான், வெல்வான்.
வெள்ளிமின்னல் போல்சிரிக்க
விளையாட்டாய்த் தமிழ்கற்கும்
வேலையற்றோர்

கொள்ளிவைக்கும் கோடரிக்காம்
பானசில வழக்கறிஞர்
கூட்டந் தன்னைப்
பள்ளியகரப் பழங்கதைபோல்
பலகூறி பழமைப்பித்
தறுப்பான் பாய்ந்தே!

மொழிபெயர்ப்பில் ஈடில்லான்
மேனாட்டு மொழிப்புலவர்
முதுநூல் கண்டு
தொழிலாகக் கொள்ளாமல்
தொண்டாக்கும் பேருள்ளம்
தூய உள்ளம்.
விழியாவான் எந்தமிழுக்கு,
சங்கநூற் சொல்லடைவு
விரிவனைத்தும்
பொழிகின்ற குற்றாலத்
தைந்தருவி பெரும்புலமை
பொருநை ஆறே!

எத்தனை நூல் வாங்கிடுவான்
எத்துனைநூல் கற்றிடுவான்
அத்தனையும் தன்னலத்
தாழியின் முத்தல்ல;
எண்டிசைக்கும் ஏருழவன்
ஈந்த உணவாகும்
ஒண்டமிழ்க் கான உரம்.

—தமிழ் நிலம் (13—10—49)

டாக்டர் சுப்பராயன்

பிறர்க்குநலம் செய்வதிலே தனக்குண்டான
பெரும்பற்றால் வீழ்ச்சியுற்றான் சுப்பராயன்!
அறத்தினிலே தவறுகிலான் பிறர்செல்வத்தை
அணுவளவும் தானடைய எண்ண மாட்டான்.
திறத்தினிலே எவனுக்கும் இளைத்தானில்லை,
செய்கையிலே உறுதியுள்ளான், தன்மானத்தைக்
குறைத்துக்கொண் டுயிர்வாழான்; அலுவல் ஒன்றே
குறியென்று நினைக்கும்ஒரு குள்ளன் அல்லன்.

சாதியினை நம்புகிலான்; சமயப் போர்வை
தானணிந்து வாழும்ஓர் சழக்கன் அல்லன்.
நீதியிலே பற்றுடையான்; திராவிடத்தின்
நிலைமையிலே கருத்துடையான்; தோழரே நாம்
பாதியிலே அவன்செயலை அளக்கவேண்டா
பயனுண்டு சுப்பராயன்தன்னாலே,
மீதியுள்ள நாள்களிலே சுப்பராயன்
மிகுதிறமை திராவிடர்க்கே நன்மையாகும்.

குயில்— (15—5—48)

யாழ் நூல் தந்த
விபுலானந்தன்

எத்தமிழால் வையம்
இரும்பூது கொண்டிடுமோ
அத்தமிழால் வாழ்வை
அகப்படுத்தி முத்தமிழால்
தொன்மொழிக்குத் தோலா
துழைத்துயர்ந்தோன் சொல்லருமை
தென்மொழிக்கு யாழிசைத் தோன்.

அறிவறிந்த நாள்முதலாய்
அந்தமிழும் தொண்டும்
நெறியறிந்த நீர்மையன்;
நேர்மைக் குறியறிந்து
முத்தமிழ்க்குப் பண்ணுனன்
முச்சங்க யாழ்கண்டான்
எத்தமிழுக்கும் ஈந்தான் இலக்கு!

பாழ்நூலே செய்து
பதிப்பித்துப் பைந்தமிழைக்
கூழ்நூலே என்று
கொடுக்கையில் யாழ்நூலை
இந்தா எனக்கொடுத்தான்
எண்ணரிய ஆய்வின்பின்
சிந்தா மணிச்சிலம்பில் தேர்ந்து.

பெருங்கதையால் வாழ்வைப்
    பெருக்காமல், வையப்
பெருந்தகைக்கே வாழ்வை
    துறந்த அருந்தகையன்
தாயைத் துறந்தாலும்
    தண்டமிழைத் தான்துறவா
தூயனை வாழ்த்தல்என் தொண்டு.

சங்கநூல் விற்பனையில்
    சாரும் மடச்சோற்றில்
தங்கநூற் காகத்
    தனையடகாய் எங்குமே
வைக்காமல் அண்ணா
    மலைப்பல் கலைக்கழகம்
கைக்கொடுத்தான் யாழ்நூலைக் கொண்டு.

எங்கே இசைநுணுக்கம்?
    எங்கே பெருநாரை?
எங்கேநம் சிற்றிசை,
    பேரிசை, பொங்கிசைநூல்?
எங்கே எனக்கேட்டார்க்
    கெல்லாம் இசையாழ்நூல்
இங்கே எனவீந்தான் ஏந்து.

ஏழிசையும் செந்தமிழே
    ஏமுற வையத்து
வாழிசை எல்லாம்
    வழங்குதமிழ்ச் சூழிசையே
காணுங்கள் என்றான்
    கலைவிபு லானந்தன்
பூணுங்கள் என்றான் புரிந்து.

சீர்செழித்த செங்கோட்டு
யாழுடன் செந்தமிழ்
பேர்செழித்த பேரியாழ்
சீறியாழ் வியாழ்ல் நல்
எத்தனை உண்டோ
இசைக்கருவி யாழ்வகைகள்
அத்தனையும் காட்டினான் ஆழ்ந்து.

ஆங்கிலமும் ஆரியமும்
நன்கே அறிந்திருந்தும்
பாங்கிருக்கும் பைந்தமிழ்க்கே
தன்வாழ்வை ஓங்கிருக்கச்
செய்விபு லானந்த
செம்மைத் துறவியினைக்
கைகுவித்து வாழ்த்தும்என் வாய்.

செம்மை நலங்கனிந்த
செய்யுளைத் தீட்டுங்கை;
மும்மைத் தமிழை
முழக்கும்வாய்; அம்மம்ம!
தெற்கே இலங்கைமுதல்
செல்லும் இமயம்வரை
பற்றே படரும் தமிழ்.

தமிழ்நிலம் (1.11.48)

அஞ்சா நெஞ்சன்

அழகிரி

ஆரியக் காசநோய் அரிஅரி என்று
சீரிய திராவிடர் செந்தமிழ் வாழ்வைக்
கண்ணில் புலப்படா நுண்ணுயிர்க் கூட்டம்
புண்ணில் புரையோடிப் பொசுக்கையில், புண்ணைப்
புண்ணுறச் செய்யும் புரட்சி வேங்கை,
பகுத்தறி வியக்கப் பாயும் சிறுத்தை,
பெரியார் கொள்கையின் எரிமலையான
அரிமா நெஞ்சன், ஆரிய வேரில்
கொதிநீர்ப் பேச்சைக் கொட்டி முழக்கினோன்,
எதிரிகட் கெல்லாம் எரிவெறிக் குண்டு
நோய்வாய்ப் பட்டுச் சாவாய் வீழ்ந்ததே.

காய்ச்சல் விட்டதாய்க் கருதலாம் ஆரியர்;
இனவெறி பிடித்த இட்லரின் உறவுகொள் பார்ப்
பனவெறிச் சொரிக்கவன் படைமருந்தானவன்.
பட்டுக்கோட்டை அழகிரி சாமி
அஞ்சா நெஞ்சன், அதிர்இடி போன்றவன்,
பேச்சொவ்வொன்றும் பெருங்காட்டு வெள்ளம்
கூட்டத்துப் பேச்சு கோடை மாரி,
காரண காரியம் வாரணப் படைபோல்
ஓரணியாகி உலுக்கிடும் பகைவரை!

பெரியாரிடத்தில் உரிய மரியாதை
தருவார்; தலைவர் என்றழையார் எவரையும்,
தோழரே என்று துணிந்து விளித்துத்
தீவிழித்ததுபோல் சிந்தனைச் சொல்எழும்!
அச்சத் தினையவன் அணுவும் அறியான்;
கலக நரிகளின் சலசலப் பெவற்றையும்
அலைக்கழித்திடும் சூறுவளியவன்;
எனக்கொரு மனக்குறை அழகிரி
தனக்கொரு தம்பிடி சேர்த்தானில்லையே!

அண்ணல்தங்கோ

நீண்ட நெடுந்தோற்றம்
　　நேர்மை தவறுதான்
பாண்டிய நாட்டுப்
　　பழந்தமிழே யாண்டும்
மொழிவான்; மொழிப்போரில்
　　மூத்தோன் பகைக்குப்
பொழிவான் இடியின் புயல்.

தமிழர் திருநாளைத்
　　தன்பொருள் ஈந்தே
தமிழறிஞர் தம்மை
　　அழைத்துத் தமிழுணர்வை
ஊட்டுவான்அண் ணல்தங்கோ
　　ஆரியரை ஊரறிய
ஒட்டுவான் ஓடுஒடென்று.

செந்நீரை இந்திய
　　நாட்டிற்குச் சிந்தினன்
கண்ணீரைத் தந்ததிந்த
　　காங்கிரசு, வெந்நீரைச்
செந்தமிழ் வேருக்குச்
　　பாய்ச்சியதும், போராட
அந்தமிழ்க் காணன் அரண்.

தமிழ்நிலத்தை மீட்கத்
　　தமிழ்நில ஏட்டைத்
தமிழ்நலத்தோ டீந்தான்
　　தமிழர், தமிழ்மொழி
தாய்நாட்டுக் கென்றே
　　தனையீந்தான்; ஈந்தானே
நோய்நாட்டுக் கேற்ற மருந்து!

தமிழ்நிலம் (1—6—49)

உடையார்பாளையம்
வேலாயுதம்

உடையார் பாளைய வேலா யுதத்தை
மடையர்கள் மரத்தில் கொன்று தூக்கினராம்!

கொடுமைகள் செய்யும் கூட்டமே ஆரிய
எடுபிடிகளா நீர்? எச்சிற்பொறிக்கிகள்.
பெரியார் இயக்கச் சுயமரியாதை
புரியா திருக்கும் போக்கிலிகளே நீர்
யாரைக் கொன்றீர், யாரைத் தூக்கினீர்?
வேரையும் விழுதையும் வெட்டிச் சாய்த்தால்
திராவிட ஆலே செத்து விடாதா?

தங்களைத் தாங்களே தற்கொலைக் காக்கும்
தகாத செயலைத் தமிழரே செய்வதா?

ஆரிய மதத்தின் அடிமை ஆனீர்
ஆரியச் சாதியால் அவதிப் பட்டீர்
ஆரியக் கொடுமையால் அல்லல்கள் கொண்டீர்
ஆரியச் சுரண்டலுக் கழிந்து கெட்டீர்
இன்றுநீர் கோடரிக் காம்பாய் இயங்கினீர்
பழியும் இழிவும் பச்சைத் தமிழரே
அழிவுக் குழியில் ஒழிப்ப தறிகிலீர்.

இரக்கப் படுவதா எரிச்சல் கொள்வதா?
உரத்த சிந்தனை கொள்ளடா திராவிடா!

நன்று சுய மரியாதை என்று நவின்று
வென்றிடும் உலகில் வீரியம் மிக்க
பகுத்தறிவாளராய்ப் பண்பாடடைந்திட
விழிப்படை யீரோ, வெல்லும் திராவிட

மொழிப்போர் இனப்போர் மூடநம்பிக்கையின்
அழிவுப் போரினில் அனைவருக் காகத்
தொண்டு செய்த தோழனைத் தூக்கில்
கொண்டு சேர்த்தீர்; கொன்றுங்களையே
ஆரிய நரிக்கே அரும்பசி தீர்த்தீர்.

ஓர்நாள் உணர்வீர்; வெட்கம் உங்களைப்
பிணம்தின்னிக் கழுகாய்ப் பிடுங்கித் தின்னும்.
அன்றுநீர் ஆரிய அடிமை விலங்கினைக்
கொன்றுபோட்டுக் கொதிப்புற் றெழுவீர்.

உடையார் பாளைய வேலாயுதத்தின்
படையினிலிருந்து, பெரியார்
இடுங்கட்டளைக்கே முடுகுவீர் அறிவனே.

திராவிடம் (1—12—48)

வ. சுப்பையன்

திருநெல்வே லிச்சைவ சித்தாந்த
நூற் பதிப்புக் கழகம் போலும்
ஒரு நல்ல தமிழ் வளர்க்கும் நிறுவனமும்
கண்டதில்லை உலகில்! அந்த
உரைமல்கு நிறுவனமும், முப்போதும்
தமிழுக்கே உழைக்கத் தக்க
பெருநல்லான் தமிழ்ப்புலவன் சுப்பையன்
போற்பிறரைப் பெற்ற தில்லை.

நூலெல்லாம் விளையுமங்கே நூறாயி
ரக்கணக்கில்! நூல் ஒவ் வொன்றின்
மேலெல்லாம் அழகுசெயும் சுப்பையன்
மிகுதிறமை! அதுவுமின்றிக்
காலெல்லாம் சிலம்பொலிக்கத் தமிழரசி
உலகரங்கு காணும் வண்ணம்
தோலெல்லாம் சுளைப்பயன் கொள் புதுப்புதுநூல்
தோற்றுவிப்பான் அந்த மேலோன்.

குயில் (26—8—58)

ந. சி. கந்தையா

தென்னிலம் இதனின் தொன்மை என்ன?
செந்தமிழ் தோன்றிய காலம் செப்பெனில்
முந்துநாகரிக முளைகண்ட தெவ்வினம்?
தமிழரின் தோற்றமும் பரவலும், தரையினில்
குமரிக் கண்டநாள் கூறுக என்றால்
வையாபுரியின் கைகளா எழுதும்!

பொய்புரட் டாரியர் கையடையாகிய
ஆங்கிலர்க் குண்மை பாங்கு தெரியுமா?
ஓங்கியேஅவர் உண்மை காணினும்
நீலகண்டங்களின் நீளப் பரம்பரை
காலங் காலமாய்க் கண்வைத் தழிக்கையில்
மடக்குக் கத்தி விரிவது போலும்
எரிமலை யின்வாய் வெடித்தது போலும்
முத்தமிழ் நிலையப் புத்தகப் பண்ணையில்
வித்திய விளைவில் கண்டுமுதலானவன்
ந. சி. கந்தையாஎனும் நல்லவன், வல்லவன்.
தமிழ், தமிழின வரலா றனைத்தையும்
தொல்பொருள் ஆய்வின் தொகைவகை விரித்து
நிலநூல் கடல்நூல் சான்றுகள் நிறைத்தும்
தமிழ்நூற் சான்றுகள் முட்டறுத்தியம்பியும்
இலக்கிய இலக்கணச் சான்றுகள் கொடுத்தும்
பழக்க வழக்க ஒழுக்கம் காட்டியும்
வையம் வியக்க வரலா றெழுதினன்—
பொய்அகன்று மெய்க் கைஉயர்ந்தது.

குமரிநாட்டின் தமிழினப் பெருமை
நிமிரச் செய்தான், நேற்று வரையிலும்
கரடி விட்டவர் கண்முன் காண்கிலோம்.

வளைகிற மரமெலாம் முறிவதுண்டோ?
நோய்ப்படுவோரெலாம் சாவுவதும் உண்டோ?
முகில்மறைப் பதனுல் மலைமுகடழியுமோ?
உண்மை ஒளியின்முன் பொய்யிருள் வாழுமோ?

கந்தையாவின் சிந்தையும் செயலும்
செந்தமிழ்க்குச் சேர்த்தநூல் ஒன்ரு இரண்டா?
ஈட்டிய அறிவெலாம் ஊட்டினுன்
காட்டுவோம் அவர்க்கு நன்றிக் கடனையே.

முத்தமிழ் மலர். (14—1—47)

முத்தமிழ்ச் சக்ரவர்த்தி

வாருங்கள் வாருங்கள்
எனஅழைப்பார் வாய்மணக்க
வணங்கி, வந்துட்
காருங்கள் எனமுகத்தா
மரைமலர்கள் பலமலரும்
களிக்கும் கண்கள்.
கோருங்கை இருக்கைஎடுத்
துவந்தளிக்கும் குடிப்பதற்குக்
குளிர்நீர் வெட்டி
வேருங்கை மணக்குவணம்
எனக்கீயும் ஒருகுடும்பம்
விருந்தால் துள்ளும்.

வீட்டுக்குள் மனைமக்கள்
சுற்றமுடன் மகிழ்ச்சியினில்
விம்மி மெச்சி
பாட்டுக்குள் பெற்றசுவை
கற்றசுவை பேரின்பம்
பெரிதுவப்பார்.
தேட்டுக்குள் காண்பரிதாம்
செந்தமிழ்ப் பண்பாடு
செழித்திருக்கும்
கூட்டுக்குள் அடைபடுவேன்
கூர்ந்தமிழ்ச் சக்ரவர்த்தி
குடும்பத் தாழ்வேன்!

அன்பார்ந்த அன்னையவர்
அழகின்சிரிப் பொருபாட்டின்
பெருமை சொல்வார்.
இன்பார்ந்த மனைக்கிழத்தி
எனக்குரிய சுவையமுதை
இட்டுவப்பார்
தென்பார்ந்த இருமக்கள்
புரட்சிப்பாட் டினும்எழுத
வேண்டும் என்பார்
நன்காந்து வெளியிடும்நூல்
கருத்துகளைச் சக்ரவர்த்தி
நயினார் கேட்பார்.

பொலிவுடனும் பொருளுடனும்
புலமைநல மிகுநூற்கள்
பொருள் முட்டின்றி
மலிவுடனே வாங்குதற்கு
மனம்திருப்பி தமிழ்மக்கள்
மனைகள் தோறும்
புலிக்குட்டி கள்போன்ற
புரட்சிசெயும் புதுநூற்கள்
அனுப்பிவைப்பார்
வலிவுடனே தமிழிளைஞர்
தமிழறிஞர் விழிப்பெய்த
வகை செய்கின்றார்.

மெய்த்தொழில்நூல் ஒவ்வொன்றும்
கற்றார்க்கும் கல்லார்க்கும்
கைகொடுக்கும்.
பொய்த்தொழிலைச் செய்துஉழைபடா
பார்ப்பனர்போல் தமிழ்க்குடும்பம்
போகா வண்ணம்.

செய்தொழிலில் சீரடைவாய்
பிறர்உழைப்பில் உயிர் வாழ்தல்
சிறவா தென்று
மெய்த்தொழிலே செயத்தூண்டும்
மேன்மையுள சக்ரவர்த்தி
வெல்க ரோழ்க!

இரண்டஆ நாவணு
எட்டணு என்று
திரண்டநல் நூலேத்
திராவிடர் வாழ்வில்
புரட்சிக்கு வித்தூன்றும்
போக்கில் திருல்நூல்
வறட்சிக்கு வாய்த்த
மழை!

முத்தமிழ் மலர். (1—4—52)

அவ்வை துரைசாமி

அவ்வை துரைசாமிப்
பிள்ளை அருந்தமிழின்
செவ்வை உரைசாமிப்
பிள்ளையன்றோ—இவ்வையம்
எக்களிக்கத் தந்தான்
இருந்தமிழ் நூலுரைகள்
சிக்கலின்றித் தந்தான் தெளிந்து!

புறத்தின் உரைகள்
புலமைத் திறமை
வரலாறு பேசும்
மகிழ உறவாடும்
பாட்டின் குறிப்பெல்லாம்
பண்பாட்டு சங்கத்தேன்
கூட்டில் விளையும் கொடை.

புறம்—புறநானூறு

நாலுக்கு நூலருமை
காட்டுவதில் நுண்ணறிஞன்
மேலுக்குச் சொல்லவில்லை
வேர்ப்பலாத் தோலுக்குள்
உள்ள சுளைகொடுக்கும்
உண்மை உழைப்பாளன்,
அள்ளக் குறையாத ஆறு,

இரவுபகல் தானறியான்
இன்தமிழை வைத்து
வரவு செலவறியான்
வாழ்வில் உரமுடையான்
தன்கடன் தாய்நாட்டு
மக்கட் குழைப்பதிலே
முன்கடன் என்றுரைக்கும் ஏறு.

கல்லாத் துறையில்லை
கற்றதைச் சொல்லிபகை
வெல்லாத் துறையில்லை
வெற்றிமிகும் எல்லாத்
துறைக்குமவன் தொல்லறிவும்
துய்ப்பறிவும் தூய்அக்
கறைக்குரிய நல்ல கரை.

முத்தமிழ் மாநாட்டில்
மூண்டெழும் கோளரிமுன்
எத்தமிழன் ஈடும்
இணையானுன், எத்திசையும்
பார்ப்பனர்கள் செத்தார்
பழந்தமிழ்ச் சான்றுகளால்
வேர்த்தனர் வீச்சறிவினுல்.

சைவத்தில் பற்றுடையான்
சார்ந்த உரைநூலில்
கைவைத்து நூலைக்
கறைசெய்யான்—பொய்வைத்த
பார்ப்பனச் சாமிநாத
பார்ப்பின் பதிப்புகளை
நேர்படுத்து வான்நடு நின்று.

முன்னுள் உரையா
    சிரியர் முளைக்கவிட்ட
இந்நாள் கனிகள்
    எடுத்தெறிவான்—பன்னுள்
பழகியது போல் தமிழைப்
    பாருக் களிப்பான்
அழகியது அன்னேன் அறிவு.

பள்ளிமுதல் பல்கலைச்
    சாலைவரை பாங்கெண்ணிக்
கொள்முதல் செய்யும்
    கொடைமழை வெள்ளத்தேன்
பாயாத ஊருண்டா
    உண்டா உரைவேந்தை
வாயார வாழ்த்தாத வாய்!

—தமிழ்நிலம் (14—1—'50)

பொன்னம்பலனார்

முன்னை பழகுதமிழ்
	மூட்டியவர் பாரதியே,
பின்னை அழகுத்தமிழ்
	ஊட்டியவர்—கொன்னை
வடசொற் கலப்பின்றி
	வண்டமிழ் இன்பம்
இடச்செய்தார் பொன்னம்பலம்.

திரைப்படத் தேவைக்கு
	சேலம்சென் றுல் அக்
கறைகொண்டு காணுங்கா
	லத்தில் நுரைபடப்
பால்பொங்கல் போலே
	தனித்தமிழ்ப் பற்றை என்
பால் பொங்கும் பொன்னம்பலம்.

தூய மறைமலையார்
	தொண்டற்வேன்; ஆனுலும்
ஏயதன் மான
	இயக்கத்தின் தாயாகக்
கொங்குநாட் டெல்லையிலே
	கொள்கையுடன் கூடிஎனில்
பங்குறுவார் பொன்னம்பலம்.

விற்கத் தமிழ்கற்கா
	வீரர், விழைகல்வி
கற்கவரும் மாணவர்க்குக்
	கண்ணுவார்—கற்கத்
கனித்தமிழ்ப் பாலடைகள்
	தாம்தருவார், எற்கும்
பனிமலர்ந்தேன் பொன்னம்பலம்.

தெள்ளறிவி னாலே
    தெளிவிப்பார் யாவரையும்
வெள்ளறிவைப் பேசி
    விரட்டிடுவார்; உள்ளறிவைத்
தேனாக்கி வைப்பார்
    செழுந்தமிழை என்னுயிர்
ஊனாக்கி வைப்பார் உவந்து.

மகிழ்வித்தே என்னை
    மணக்குமலர்த் தென்சொல்
அகழ்வித்தே ஆன்ற
    தமிழ்ச்சொல் முகிழ்வித்தே
இங்கடடா இஃதே
    தமிழ்ப்பாட் டெனப்புகழ்வார்
பொங்குற்றே பொன்னம்பலம்!

பாடுபடா துள்ளுணர்வைப்
    பச்சைக் களிமண்ணாய்
ஓடுபடச் செய்தல்
    ஒழுங்கன்று—சூடுபடா
மண்பானை மாயும்
    தனித்தமிழ் மாண்பீந்தார்.
பொன்பானை பொன்னம்பலம்!

தமிழ்நிலம் (15—9—56)

செகவீர பாண்டியனர்

செகவீர பாண்டியனர்
என்னும் வேந்தர்
தென்பாண்டித் தமிழ்க்குரிய
சிறப்பு மிக்கார்

அகமார முப்பாலின்
குறள்களுக்கே
அணியணியாய்க் கதைகூறி
மேற்கோள் கூட்டி

மிக மாறுதல்காட்டி
மேலை நாட்டார்
மெய்ப்பொருளை, சிந்தனையை
வெல்லுமாறு

பகலேறு ஞாயிறுபோல்
பொருள் விளக்கும்
பாண்டியனர் பெரும்புலமைப்
பயனைக் கொள்க.

முத்தமிழில் ஒருதமிழும்
முறையாய்க் கல்லா
மூடரெலாம் தமிழ்த்துறைக்கு
முன்னே நின்று

சத்தமுடன் ஏதோதோ
பிதற்றுவார்கள்
தப்பில்லா தொரு தொடரை
எழுதார் பேசார்

இத்தகைய இழிஞரிடை
ஈடில்லாத
இலக்கியநூல் இலக்கணநூல்
எல்லாம் கற்ற
வித்தகன்போல் அடக்கமுடன்
வினைசெய்வார் யார்?

எழுத்தெல்லாம் பாட்டாக
இசை மணக்கும்
எண்ண எண்ணத் தித்திக்கும்
இனிமை பொங்கும்!
முழுப்புலமை முச்சங்க
முதிர்ச்சி காட்டும்.

மொழிப்புலமை வேர்ப்பலாவாய்த்
தேனைக் கொட்டும்
அழுக்காறிலா அறிஞன்
ஆரியர்க்கோ
அண்டமுடி யாநெருப்பு!
தமிழ் மக்கட்கு
விழுமருவித் தென்றலிசை
விருந்தை ஒப்பார்!

செய்யும்நூல் ஒவ்வொன்றும்
செந்தமிழர் வாழ்ந்திருக்கப்
பெய்யும் பெருவான் அமிழ்து!

—தமிழ்நிலம் (15—7—53)

கா. அப்பாத்துரை

எப்பாத் துறைக்கும்
இவனோர் பழம்புலவன்
அப்பாத் துரையறிஞன்
ஆழ்ந்தகன்ற—முப்பால்லேப்பா
நூலறிவு! நூறு
புலவர்கள் சேரினிவன்
காலறிவு காணார் கனிந்து.

ஆங்கிலத்தை அண்டை
மொழிகளினைப், பண்டைநள்ா
பாங்குற வாழ்ந்த
பலமொழியை ஈங்கிவனே
செந்தமிழ்க்குச் சேர்க்கும்
குருதியெனச் சேர்க்கின்றான்
சிந்தனையில் யாவும் செரித்து.

விருந்தெனும் நூலை
வெளிநாட் டமிழ்தை
அருந்தெனத் தந்தான்
அருந்திச் செருக்குற்றேன்
எத்தனை எத்தனை
எண்ணித் தொகுத்தீந்தான்
அத்தனையும் முத்தமிழ்க்குச் சொத்து!

சின்னஞ் சிறுவர்முதல்
சிந்தனையில் தோய்ந்தாயும்
பென்னம் பெரியவர்க்கும்
பித்தாக்கும் வண்ணம்
அருநூல்கள் ஈவான்
கலைக்களஞ்சி யம்போல்
வருநூலைப் பார்த்துவப்பேன் நான்!

ஆங்கிலத்தில் என்பாட்டை
ஆரும் வியக்குவணம்
பாங்குறச் செய்தான்
படித்தவர் பாராட்டு
வைய இலக்கியத்தில்
வாழும்என் பேரென்றூர்
ஐயமில்லை அப்பாத் துரை!

அப்பாத் துரைகொண்டே
ஆயிரம்நூல் செய்க
தப்பா துயரும் தமிழ்!

தமிழ்நிலம் (14—6—52)

மயிலை-சீனி வேங்கடசாமி

தூங்கெட நேர்ந்த போதும்
தமிழ்க்கெட லாற்ரு அண்ணல்
வேங்கட சாமி என்பேன்
விரிபெரு தமிழர் மேன்மை
ஓங்கிடச் செய்வ தொன்றே
உயிர்ப்பணியாகக் கொண்டோன்
வீங்கிடமாட்டான் கல்வி
விளம்பரம் விழைதல் இல்லான்.

தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோர்
தலைச்சங்க முதலாய் இன்றும்
தமிழுக்குத் தொண்டர் யார்க்கும்
தலைத்தொண்டன்; அடிமை அல்லன்;
குமிழ்பகுத் தறிவியக்கம்
கொள்கையில் அசைக் கொணுத
இமயமும் தோற்கும் அண்ணல்
ஈடிலாத் திறமை ஆற்றல்!

ஒன்றினும் திரியாதுள்ளம்
ஒண்டமிழ்க் குழைப்பதொன்றே
நன்றினும் நன்று என்று
துறவினை நயந்த மேலோன்.
நன்றிகெட் டதிகாரத்தை
நாடும் எவ்வரசும் அன்னுர்
குன்றினும் மிகுந்த சீர்த்தி
கொண்டுயர் வளித்தார் இல்லை.

தமிழையே வணிகமாக்கித்
தன் வீடும் மக்கள் சுற்றம்
தமிழிலே பிழைப்பதற்கும்
தலைமுறை தலைமுறைக்குத்
தமிழ்முத லாக்கிக் கொண்ட
பல்கலைத் தலைவன் எல்லாம்
தமிழ்ச்சீனி வேங்கடத்தின்
கால்தூசும் பெறுதார் என்பேன்.

அஞ்சுதல் அறியா நெஞ்சன்
அகல்வர லாறனைத்தும்
மிஞ்சுதல் இன்றிக் கற்றோன்.
மேம்படும் நூலாராய்ச்சி
கெஞ்சிடும் தனைத்துலக்க;
கேண்மையோ டுயர்வு செய்வான்.
எஞ்சுவ துமக்கொன்றுண்டோ
இவனை நீர் மறந்து விட்டால்?

—தமிழ்நிலம் (14—10—52)

ஏ. கே. வேலன்

முன்னும் கொடுத்தார் கரந்தைக்கல் லூரிதன்னா
முன்னுறவே.
பின்னும் கொடுத்தார் புலவர் குழு நலம்
பெற்றிடவே
மன்னும் தமிழ்க்கென்று வாய்முடு முன் நிதி
வைத்து விட்டேன்
என்னும் ஏ. கே வேல ஞர்வாழ்க செந்தமிழ்க்
கிந்து வந்தே!

இருபத்தை யாயிரம் ஐயாயிர மென
இன்தமிழுக்
கருளிச் சிறந்தார் திரைப்பட வணிகர்;
ஆக்குநர்; ஆம்
பெருமுத் தமிழிற் புலவர்; பிறர் நலம்
பேணு நல்லார்;
திருவுற்றே கேவல ஞர்வாழ்க நானிலச்
சீர்த்தி பெற்றே.

பாரி செல்லப்பன்

வாரி வழங்குகின்ற
 வள்ளன்மை பண்டைய
பாரிக்கு மட்டுமே
 பண்பன்று நேரிலே
பாரி நிலையப்
 பழகுதமிழ்ச் செல்லப்பன்
கோரிப் பெறுதிவான் கொண்டு.

என்னுடைய நூற்களினை
 விற்கின்ற போதெல்லாம்
தன்னுடை தாய்தமிழ்
 வையத்தில்முன்னடையும்
ஆக்கமே பார்ப்பான்
 அரும்பொருள் எண்ணிடான்
ஊக்கமே ஆனுன் உரு.

பெண்ணீர்மை தோற்கும்
 பிறைச்சிரிப்பு; அன்புள்ளம்;
தண்ணீர்மை தோற்கும்
 தலைப்பணிவு; கண்ணீர்மை
காட்சியிலே கொண்ட
 சினமடங்கும்; கற்றவரின்
மாட்சியிலே கொள்வான் மகிழ்வு.

பிணக்குவியல் ஊடும்
 பிழித்துப் பிடுங்கிப்
பணக்குவியல் தேடும்
 பதராய்—கணக்கெழுதும்
கொல்லப்பன் அல்லன்,
 குழந்தைமன நல்லப்பன்
செல்லப்பன் செந்தமிழின் சொத்து.

துணைவேந்தர் மணவாளரையே சென்னை மணக்க!

அண்ணா மலைப்பல் கலைக்கழ கத்தின்
துணைவேந் தராக இருக்கையில் தூய
மாணவ மகளிர்க்கு வாய்ந்த கற்பைச்
சுவர்வைத்துக் காத்தார் அவர்யார் சொல்லுக?
பல்கலை பலவகை மாண வர்க்கும்
நல்கலை நன்று ணர்ந்த நல்லார்;
மணவாள ராமா நுசரே என்க.

தமிழறம் ஒழுக்கம் கமழா வாழ்க்கை
நமதன் றேநம தன்றே என்னும்
மணவாளரைச் சென்னை
மணக்க வேண்டும் வையம் மகிழவே.

திரு மணவாளராமானுசர் வேண்டும்

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் சிறக்க
என்னை உடைய எழிற்றமிழ் சிறக்கத்
துணைவேந்தர் நல்லராய்த் தோன்றுதல் வேண்டும்
மணவாள ராமா நுசர்போல்
குணவாளர் உண்டோ கூறுக குயிலே.

குயில். (12—7—60)

காமராசர்க்கு வரவேற்புப்பா

அமிழ்து பசித்தோர்க் ககப்பட்டது போல்
தமிழர்க்குக் கிடைத்த தகுகாம ராசரே!
தமிழகம் நிறவெறித் தலைவனால் தொல்லை
சுமந்து துடிப்பது நீங்க, நீவீர்
அமைச்சுப் பதவிக் கொப்பிய அருட்டிறம்
தமிழர் பலபல தலைமுறை மறப்பரிது.

குமரி தொடங்கி இமையம் வரையுள
பெருநிலம் ஒருநாடெனும் பேராட்சி
ஒருபுறம் உங்களை இழுக்க, மறுபுறம்
அலுவல் அனைத்தும் தமக்கே என்னும்
தலைகொழுத்த சாதி இழுக்க,
நொடிப்பொழு தேனும் நூண்முறை வழாமல்
அடிப்படை நலங்கள் தமிழகம் அடைய
உள்ளத்தால் பொய்யா துழைக்கும்நீர் தமிழர்கள்
உள்ளத்துள் எல்லாம் உள்ளீர், ஐயா
புதுவையிற் புலவர் குமார சாமிக்கு
நிதிதந்து பொன்னுடை போர்த்த நீவீர்
வருதல் வேண்டும் என்றே மாகப்
பெரும்பணிக் கிடையினும் வருதல் ஒப்பினீர்
செய்த நன்றி சிறிதும் மறவோம்
வாழ்க காம ராசரே!
வாழ்கநும் ஆட்சி தமிழ் வாழ்தற் பொருட்டே!

குயில் (5—2—59)

நாமக்கல் இராமலிங்கம்

நாமக்கல் ராமலிங்கம்
பிள்ளை நலிவின்றி
மாமக்கள் காண
வரைந்தளித்தான்—ஆம், அத்
'தமிழன் இதயம்'
மலைக்கள்ளன்' சங்கத்
தமிழன்பில் உள்ளம்
தளிர்த்து.

இன்னலுறும் செந்தமிழ்க்
கிந்நாள் புரிகின்ற
சின்ன பணியும்
திருப்பணியாம் என்னில்நம்
நாமக்கல் ராமலிங்கம்
நறுப்பணியை
நாமிகவும் போற்றுகிறோம்
நன்று.

பா.கு. (61—8—4')

கலைவாணர்

எண்ணும் கருத்தினர்க் கெல்லாம்—தன்
ஏற்ற நடிப்புத் திறத்தால்
நண்ணும் நகைச்சுவையோடு—பல
நல்ல கருத்துகள் ஈவான்
பண்ணும் குறும்புகள் எல்லாம்-சொலும்
பகுத்தறி வூற்றைச்சுரக்கும்
பெண்ணும் மதுரநல் பேச்சால்-இதழ்ப்
பேழை நகைமுத்துதிர்க்கும்.

கோணலை மாணலைக்காட்டி-வெறும்
கூத்தடிக்கா கலைவாணன்
காணக்கண் கூசும் கதைக்கும்-நகை
காட்டும் விருந்திசை கூட்டி
வீணட என்று சொலாமல்-சிறு
வேடத்தும் வெற்றி பொறிப்பான்.
நாணிட வைக்கும் வகையில்-கதை
நாயகனை விஞ்சும் நடிகன்.

சிரித்த முகத்தில் அழகும்-இன்பம்
செருக்கோடிருந்திசை பாடும்
அரிப்புகள் நெஞ்சிருந்தோடும்-நன்று
அன்பின் நெருக்கம் பிறக்கும
தெரிந்திருந்தான் கலைவாணன்-தன்
திரைப்பட நாடகத்தெல்லாம்
பரிசுகள் தந்தான் நகைத்தே-நம்
பகுத்தறி வெண்ணத்தின் நாற்று!

வகை வகையாய்ச் சுவைகாணும்-வெறும்
வாய்ச்சுவை மாந்தருக்கெல்லாம்
பகைச்சுவை என்பதில்லாமல்-வாழப்
பண்ணும் சுவை நலம் காட்டி
நகைச்சுவைமட்டுமா தந்தான்-வள்ளல்
நாடக மாடியதில்லை,
தொகைதொகையாகக் கொடுத்தான்—புகழ்த்
தோளுக் குயிரைக் கொடுத்தான்!

கலைச்செல்வி (15–1–58)

தமிழ்வாணன் வாழ்க

நல்லொழுக்கம் நாணயம்
நேர்மை நடுநிலைமை
எல்லா மிருக்கும்
எழுத்தாளன்—சொல்வேன்
அமிழ்தான சொல்லிட்டுக்
கற்கண்டை ஆக்கும்
தமிழ்வாணன்!
என்ன தடை?

தன்னலமோ வேம்பு!
தமிழ்நலமே கற்கண்டு!
தன்மானக் கொள்கை
தழுவுகின்ற—நண்பன்
தமிழ்வாணன் வாழ்க!
தமிழ்வாழ்க! தாயாம்
தமிழ்நாடு வாழ்க
தழைத்து!

குயில் (28—6—60)

ஜி. டி. நாயுடு

கொங்குநா டென்றுல் தமிழர்தம் வாழ்வின்
கொள்கைகள் மேம்படச் செய்த
சிங்கமே என்றன் சிந்தையில் தோன்றும்
செய்தொழில் சாலேகள் தோன்றும்,
தங்கமாய் விளங்கும் பொருளியல் அறிஞன்
சண்முகம் இன்முகம் தோன்றும்,
பொங்குமாங் கடல்மேல் ஞாயிறு போல
தோன்றுவார் ஜி. டி. நாயுடுவே.

எண்ணமும் சொல்லும் இரண்டிலா வாழ்க்கை
எழுதரும் தொழிலியல் அறிவு
உண்மையின் உழைப்பு திண்ணிய பொறுமை
ஒவ்வொரு நாளுமே உலகம்
ஒண்மைகொள் புதுமை உண்டிடும் பழம்,காய்
உயர்ச்சிசேர் பயிர்கள் யாவும்
நுண்மைசார் தன்றன் அறிவியல் மக்கள்
நுகர்ந்திட அளிக்கும் ஓர் அறிஞன்.

செயப்படும் பொருளின் செம்மைகள் புதுமை
செந்தமிழ் அறிவியல் திறமை
வயப்படும் வண்ணம் வாழ்ந்திடும் ஒருவன்
வண்டமி ழகத்துளான் என்னே!
வியப்பிது வெற்றி விளேவுகள் எல்லாம்
விருப்பமாய் மக்களுக் கீந்தால்
பயப்படுமாறு தொல்லேகள் செய்தால்
பாழ்படும் அல்லவோ நாடு?

உயர்ச்சியை எய்த ஒவ்வொரு நாளும்
உண்மையின் உழைப்பினுல் தேடும்
முயற்சியில் ஆய்வு முன்னிலைப் பொருள்கள்
முளைவிடும் அறிவியல் விளைவை
அயர்ச்சியால் வீழ்த்தும் அரசும் ஓர் அரசா?
ஐயகோ பார்ப்பனன் ஒருவன்
பயிற்சியில் காலை வைத்ததும் புகழ்வார்
பயன்கொளார் தமிழனை ஆள்வோர்.

நமக்கென நாடு வாய்த்திடில் கோவை
நல்கிய அறிஞனின் திறமை
நமக்கும்இவ் வுலக நாடுகட் காகும்
நலம்பல எய்துவோம் அன்ருே?
சுமந்திடும் வடக்கின் ஆட்சியை ஒப்பும்
துப்பிலா அடிமைகள் வீழ
இமைப்பினில் நாட்டை நமக்கென ஆக்கும்
ஏறுகள் படையுடன் எழுக!

அம்பேத்கார் வாழ்க
அவர்வழிச்செல்க!

ஒருவனுல் உலகு பாழ்படும் எனில் அவ்
ஒருவனே ஒழித்தல் உலகின் கடமை!

ஒரு சமயத்தால் ஓரினத்தவரின்
இருட்டெண்ணத்தால் என்றோ வகுத்த
சாதி மதத்தால் தகாவிதி முறைகளால்
மோதியழியும் இவ்வுலகெனில் அவற்றை
மோதி மிதித்தல் அழித்தல் முதற்கடன்!

நிறத்திமிர் கொண்டு நிலத்தில் புகுந்தவர்
நிறவெறி யாலே கொலைத் திருவிழாவினை
நடத்தியோர் நாகரிக மிலாதஆரியர்,
கடந்த காலக் கதைத்தொடர்ச்சியை
வேற்றுமை உணர்ச்சியை, வெற்றித் திமிரினைக்
காட்ட நினைப்பது கயமைத் தனமே!

சூழ்ச்சியால், மூடநம்பிக் கையை
வீழ்ச்சிக் குரியதாய் வேடதாரிகள்
காலம் காலமாய்க் காட்டிக் கொடுத்தே
இருபதாம் நூற்றுண்டிலும் இனப்போர்க்குரிய
கருத்து நஞ்சினைக் கலப்பதும் விளைப்பதும்
நாட்டை உலகை நலிவிப்ப தாகும்.

இரண்டா யிரமாண் டில்லா திருந்த
திரண்ட நாகரிக திராவிடர்க் கிடையில்
பொல்லாங்கனைத்தையும் புகுத்தி வெளியுள
எல்லா நாட்டவரையும் இங்கே
பாய்விரித்தழைத்த ஒரேஒரு பரம்பரை
பார்ப்பனப் பரம்பரை! ஆரியப் பதர்களே!

ஆரியர் என்ன தூய்மை யானவரா?
பூரித்துவக்கும் இந்திய ஆரியர்
அனைவரும் திராவிட அணைப்பில் பிறந்தவர்;
தினையளவும் இதில் ஐயம் இல்லை;
மாந்தநூல் இயலார் இதனையே ஒப்புவர்.

தீண்டாமைக் கொடுமை தீய்த்த பாடெலாம்
ஆண்டாண்டுதோறும் அழுதும் தீராது.
கொடுமையை நினைக்க நெஞ்சம் குமுறும்.

பாரதியார் முதல் பாரத நாட்டின்.
காந்தி அண்ணலார், பெரியார் வரையிலும்
தீண்டாமை நோய் தீண்டா வண்ணம்
பணியாய்க் கொண்டனர்—பணியில் எவர்க்கும்
அணியில் முன் நின்ற அம்பேத்காரின்

எரிமலை எண்ணமும் எழும்புயல் செயலும்
விரிவுல கத்தையே விழிப்புறச் செய்தன.

ஆரியக் கொட்டம் அடியோ டழிய
வீரியங் கொண்ட வெஞ்சின வேங்கை முன்
மதத்திமிர் அழிந்தது. சமயம் மடிந்தது.
அதற்கொரு வழி அவர் கண்டார் இந்திய
நாட்டின் உரிமைப் பேரேட்டின் சட்டம்
அமைத்தவர் ஆதலின். சாதி வேற்றுமை
குமையத் தானே குலம்உயர் வென்ற
ஆரியப் பெண்ணை மணந்தார். அதனால்
ஓர் இனம் தனி இனம் ஒட்டோம் என்னும்
தடையுடை படுவதால் உடைமையுடை படுமே.
உடைமையால் அல்லவோ உயர்வும் தாழ்வும்:
அம்பேத்கார்போல் ஆரியப் பெண்களை
நம்மவர் மணக்க நாடுருப் படுமே!

தொண்டு — (1—2—52)

மறைமலையடிகளார் நூலகம் வாழ்க!

எல்லா வரம்பெற்ற பார்ப்பனர்கள் எங்களிறை
பல்லா வரத்து மறைமலைநூல்—கல்லா
வரம்பெற்ற தில்லை, மறைவாகக் கற்பார்
உரம்பெற்ற தில்லை உளத்து!

எவ்வெத் துறைநூல்கள் எங்கே வெளிவரினும்
அவ்வெத் துறைநூலை ஆய்ந்தாய்ந்து செவ்வி
நலங்கொண்டு சேர்த்தநூல் நாலா யிரமும்
வலங்கொண்டு வந்ததமிழ்ச் சொத்து.

நுண்ணிய நூற்பலவும் கற்பதே நோன்பாக
எண்ணிய வாழ்நாள் எலாம்அளித்துப் பண்ணிய
செந்தமிழ்நூல் ஒவ்வொன்றும் செப்பும் கடலறிவை
பைந்தமிழைக் காக்கும் படை.

அடிகளார் பேரால் அமைந்த நூலகத்தால்
விடியலாய் வையம் விழிக்கும்!—கொடிபறக்கும்!
வாபகையே என்றழைத்து வாகை மலர்சூடும்,
நாமடைவோம் வெற்றி நடை!

நடிகர் திலகம் சிவாசி கணேசனுக்கு வாழ்த்து

அலரி நறுமுல்லை ஆம்பல்
குருக்கத்தி அல்லிஎனும்
மலரி லுயர்ந்த மலர்தா
மரைஎனல் போ லுலகில்
சிலரி லொருவர் சிறந்த
நடிகர் சிவாசி எனப்
பலரி லொருவன் பகர்ந்தேன்
தமிழ்த்தாய் மகிழ்ந்தனளே.

எகுபதி யர்க்கு விருந்தாய்
நடிப்பின் இலக்கணத்தை
மிகுபதி யாரும் வியக்க
வியக்க விளக்கியவர்
தகுபதி யான சிவாசி
கணேசர்! தமிழகத்திற்
பகுபதி னுயிரம் ஆண்டுக்
கொருத்தர் பகர்ந்திடிலே.

படிப்பென்று சென்ருல் இலக்கம்
பத்தாயிரம் பார்த்தளிப்பார்
துடிப்பென்று சென்ருல் தூய்பசி
நீக்கி உவப்புறுவார்
நடிப்பென்று சென்ருல் அதற்குமே
நற்புகழ்நம்ம தென்பார்
மடிபொன்றிலாது சிவாசி
கணேசனுர் வாழியவே!

குயில் (12—4—60)

வள்ளல் சிவாசி கணேசனுர் வாழ்க!

அள்ளிக் கொடுத்தனர்
    ஓரிலக் கத்தை அறிவுதரும்
பள்ளிக்குட் பிள்ளைகட் கெல்லாம்
    உணவு பரிந்தளிக்க;
உள்ள முதலமைச்சர்
    காமராசர் உவந்து பெற்ருர்
வள்ளல் சிவாசி
    கணேசனுர் வாழிய வாழியவே!

ஓரிலக் கப்பணம்
    மாணவர் உண்ணக் கொடுத்ததன்றி
வாரிப் பலவாம்
    நிறுவனங் கட்கும் வழங்குவதாய்
ஊரினர் கேட்க
    உறுதி யளித்திட்ட உண்மைவண்மைச்
சீரியர் ஆன
    சிவாசி கணேசனுர் வாழியவே!

ஊனுறக் கங்கொளார்
    உற்ற மனைவியிடம் கிடவார்
வீணர் வலைக்குட்
    படார்மட மாதர் விழிக்குட்படார்
வாணளில் இந்நாள்
    வரைக்கும் இராப் பகலாய் உழைத்தே
காண்நில வானுர்
    கணேசனுர் படக்கூத்தர் மீன்களுக்கே!

அவர் இவர் என்று
துலகத்தி லுள்ளவர் உள்ளமெல்லாம்
கவர்பவ ராய்ப்படக்
கூத்தர் வானத்திற் கதிரவனாய்
எவர் இது நாள் மட்டும்
தோன்றினர் பொன்பெற்றார் ஈத்துவந்தார்?
எவர் புகழ் ஏற்றார்?
அவர்தாம் கணேசனார் வாழியவே!

குணத்தால் அடித்தனர்
குள்ளர் எதிர்ப்பைத் தமிழகத்தில்
பணத்தால் அடித்தார்
அறியாமைப் பேயைப் பார்ப் பார்மனத்தில்
வணத்தால் அடித்த முகம்
நடிப்பால் அச்சடித்து வண்மை
மணத்தால் அடித்தார்
புகழைக் கணேசனார் வாழியவே!

குயில். (7—4—59)

வள்ளல் சிவாசி கணேசனர் வாழ்க!

பள்ளியில் மாணவர்கள்
பகலுண வுண்ணும் வண்ணம்
அள்ளி ஓர் இலக்கம் ஈந்த
அண்ணல் கணேசர் இந்நாள்,
புள்ளினம் பாடும் சோலை
மதுரையின் போடி தன்னில்
உள்ளதோர் தொழிற் பயிற்சிப்
பள்ளிக்கும் ஈத்து வந்தார்!

இன்றீந்த வெண்பொற் காசோ,
இரண்டரை இலக்க மாகும்!
நன்றிந்த உலகு மெச்சும்
நடிப்பின் நற்றிறத்தால் பெற்ற
குன்றொத்த பெருஞ்செல் வத்தைக்
குவித்தீந்த கணேச னர் போல்
என்றெந்த நடிகர் ஈந்தார்
இப்புகழ் யாவர் பெற்றார்?

தமதென்று வையம் ஆண்ட
தமிழரின் தமிழகத்தை
எமதென்று பிறரு ரைக்கும்
இழிநிலை போக்க எண்ணத்
தமிழக நடிகருக்கும்
தகுதிரைப் படக்கா ரர்க்கும்
இமைதிறந்திடக், கணேசர்
இரண்டரை கொடுத்தார் போலும்!

உரிமையும் உயர்வும் கொண்ட
உலக நாடுகள் அனைத்தும்
கருவியாய்க் கொண்ட ஒன்று:
கல்வியே என்ப தெண்ணித்
திரிபிலா அறிவின் மிக்க
சிவாசிநற் கணேசனும்
அருவியாய்ச் சொரிந்தார் செல்வம்
அரும்பயிர்க் கல்வி வேரில்!

தேவைக்கு மேற் கொண்டுள்ள
செல்வம் தம் நாட்டு மக்கள்
ஆவற்கே சேர்க்க வேண்டும்;
அறம் அஃதே அறிவும் அஃதே
நாவலர் கணேசர் இந்த
நல்வழி கண்டு மற்றும்
ஈவோர்க்கும் வழிகாண் பித்தார்
எந்நாளும் வாழ்க நன்றே.

குயில் (28—4—59)

பாரதியார் நாமம் வாழ்க

வாளேந்து மன்னர்களும் மானியங்கொள்
புலவர்களும் மகிழ்வாய் அந்நாள்
தாளேந்திக் காத்த நறுந் தமிழ் மொழியைத்
தாய் மொழியை உயிரை இந்த
நாளேந்திக் காக்குநர்யார்? நண்ணுநர்யார்?
என அயலார் நகைக்கும் போதில்
தோளேந்திக் காத்த எழில் சுப்ரமண்ய
பாரதியார் நாமம் வாழ்க!

கிளைத்த மரம் இருந்தும் வெயில் கீழிருந்து
வாடுநர் போல் நல்லின்பத்தை
விளைத்திடுதீந் தமிழிருந்தும் வேறு மொழி
யே வேண்டி வேண்டி நாளும்
களைத்தவர்க்கும் கல்லாத தமிழருக்கும்
கனிந்தபடி தோலுரித்துச்
சுளைத்தமிழாற் கவியளித்த சுப்ரமண்ய
பாரதியார் நாமம் வாழ்க!

எல்லை யற்ற ஆதரவும் பொருள்வலியும்
இயைந்திருந்த ஷேக்ஸ் பியாரும்
சொல்லும் விக்டர் உய்கோவும் ரவீந்திரனும்
டால்ஸ்டாயும் சொந்த நாட்டில்
நல்ல செயல் செய்தார்கள் நடைப் பிணங்கள்
மத்தியிலே வறுமை என்னும்
தொல்லையிலும் தொண்டு செய்த சுப்ரமண்ய
பாரதியார் நாமம் வாழ்க!

பழங்கவிகள் படிப்பதற்கோ பழம்படிப்பும்
பெரியாரின் துணையும் வேண்டும்
விழுங்குணவை விழுங்குவதற்கோ தமிழருக்கு
ஊக்க மில்லை கட்டாயத்தால்
வழங்குவதற்கோ ஆட்சியில்லை தெளிதமிழில்
சுவைக்கவியால் மனத்தை அள்ளித்
தொழும்பகற்றும் வகை தந்த சுப்ரமண்ய
பாரதியார் நாமம் வாழ்க!

திருமண வாழ்த்து

வாழ்க நீ செல்வி பத்ம
திலகமே வாழ்க வாழ்க
ஆழ்கடற் புவியில் வாழ்வின்
அறம் வகுத்தவ் வறத்தைத்
தாழ்விலா தியற்று தற்குத்
திருமணம் தக்க தென்றூர்
சூழ்மண மன்றில் நீயும்
தூயனும் துலங்கக் கண்டேன்!

மங்கல இசை ததும்ப
மலர் மணம்ததும்பப் பன்னீர்த்
திங்கள் வெண்கலசந் தன்னிற்
சில்லென்று குளிர்ததும்பத்
தங்குரு திரண்டுள்ளத்திற்
றதும்பிட அன்பு வெள்ளம்
மங்கையுன் எழில் ததும்பத்
ததும்பிற்றுன் மணாளன் ஆசை.

மறைவிலா தெவர்க்கும் நன்மை
வாய்த்திடப் பொதுத்தொண்டாற்றும்
துறைவலார் செல்வனுருன்
தந்தையார் தூய செல்வத்
திறையனூர் வேலாயுதனூர்
மணாளர் உன் இன்ப வாழ்விற்
குறைவிலாக் குறையே யன்றிக்
குதூகலம் உனக்கே பத்மா.

தனப்பெரும் கடல்! தமிழ்ச்சேய்!
    சொக்கலிங்கனுர்த வத்தால்
சனப்பெருங் கடலிற்ருேன்றும்
    சந்திரன்! குணத்தின் குன்று:
இனப்பெருங் கடலின் வேலா
    யுதனெனும் அமுத ஊற்றை
மனப்பெரும் கடலளாவ
    இன்பத்தில் வதிக பத்மா!

வில்லாண்மைத் தமிழர்க் கின்ப
    விடுதலே மறிக்கும் பேதப்
புல்லாண்மை சுயநலத்தார்
    புலன்மாற்றி இனங் காக்கின்ற
நல்லாண்மை மக்கள் பெற்று
    நற்பேரர் தம்மைக் கண்டு
பல்லாண்டு மணாளனேடு
    பாரில் நீடுழி வாழி!

திருமண வாழ்த்துப்பா

தமிழகம் போற்றும் நாரா
யணசாமி தகுதி மிக்க
அமிழ்து நேர் மொழி உஷாவை
அடைந்ததால் எலாம் அடைந்தான்.
கமழ் மலர்க் குழலி நல்ல
கற்புடை உஷா ஆம் நங்கை
அமைந்தநற் சீர்த்தி நாரா
யணன் பெற்ருன் எல்லாம் பெற்ருன்!

பண்பமைந் திட்ட நல்யாழ்
பாணன்கைப் பதிர்ந்த வாறும்
தெண்ணிறை வண்ணத் தும்பி
தேன்மலர் படிந்த வாறும்
வெண்ணிலா முகத்து ஷாவும்
நல்லிடம் மேவ லானுள்.
அண்ணலும் அவ்வாறேயாம்
அவள்அவன் தமிழும் பாட்டும்!

தேசிய சேமிப் பென்னும்
திரு நாட்டு பெருமன்றத்தின்
மாசிலாத் தலைவனை
வரதராஜுலுவும், மிக்க
தேசுறு சந்தியாவும்
செய்தவத் தாற் பிறந்து
பேசு மாங்கிலத்தும் தேர்ந்த
உஷாவின் சீர் பெரிதே அன்ருே!

பன்னுமல் லேக அண்டன்
பாளையத் திராம கிருஷ்ணன்
அன்ன பூரணம வர்தம்
அன்பினிற் பிறந்த மேலோன்
பொன்னிறை கோவை தன்னில்
பொறியியல் கல்லூரிக்கு
மன்விரிவுரை செய் நாரா
யணசாமி மாட்சி என்னே!

ஒரே காதல் பாட்டுப் பாடும்
இரண்டுள்ளம் ஒன்றை ஒன்று
சரேலெனத் தழுவக் கண்டோம்
தங்கத்து மனவறைக்குள்!
வரா இன்பம் வரப் பெற்றூர்கள்
மணமக்கள் குறைவோ ஒன்றும்
இரா இல்லறத்தேர் தன்னை
இழுப்பார்கள் புகழூர் நோக்கி.

மேற்றூளில் மாலை சூட்டிக்
கீழ்க் கண்ணுல் நோக்கினுள் பெண்!
கோற்றூளில் மாலை சூட்டிக்
குறுநகை புரிந்தான் ஆளன்!
ஆற்றூரப் புனலிருந்தும்
ஆவா மிக இருந்தும் இன்றும்
நேற்றேபோல் இருந்தோம் என்று
நினைந்தன இருநெஞ் சங்கள்!

தமிழிசை வடவர்க் கெல்லாம்
தந்த நற் கருவி தந்த
அமிழ்திசை மழையும், வானில்
அவிழ்மலர் மழையும், மேலோர்
கமழ் வாழ்த்து மழையும், பன்னீர்
கைம்மாற்றும் மழையும் கூடி
அமைமண மக்கள் நெஞ்சத்
தன்பினை நனையச் செய்யும்!

திருமண மக்கள் நல்ல
திருவேந்திப் புகழு மேந்திப்
பருதியும் நிலவும் வாழும்
பல்லாண்டு வாழ்வும் ஏந்திக்
கருவிலே தமிழ்ப் பண்பாடு
கமழ்மக்கள் பேரர் ஏந்திப்
பெரு வாழ்வு வாழ்க உற்ருர்
பெற்ருேரும் தமிழும் வாழ்க!

